

RADÍR 2000

Tartalom

<i>Ajánlás</i>	3
Pálinkás István	
Széljegyzet	5
Angyalaim.....	5
Magyar Prometheus	6
akarva és akaratlan	7
Mucsi Károly	
Fűszálak	8
Mayer Zsolt	
Menni akartam kedvesem!	9
Létezés	10
<i>Lipovszky Lél Keve</i> (versillusztráció).....	11
Kérdőív.....	12
Tánc.....	13
<i>Molnár Krisztina</i> (versillusztráció).....	13
Szerелеm.....	14
Nem mozdul a kezem.....	14
Befejezetlenül.....	15
<i>Tóth Bálint</i> (versillusztráció).....	15
Halottá faragottan.....	16
Biblia.....	18
Ima a pusztában.....	19
Ráchel	20
Ébredés.....	21
Horváth Noémi	
Emlék	23
Egy szerelem.....	23
Sándor Csilla	
Közöny	24
<i>Tóth Bálint</i> (versillusztráció).....	24
-erá-	
Eleven lánggal ég a sötét.....	25
Erő.....	25
Álmaim.....	25
Galandriel átka	25
Hornis Kriszta	
Téli emlék	26
Benedek Ildikó	
Unatkozom.....	27
<i>Tóth Bálint</i> (versillusztráció).....	27

Marosi Hajnalka	
Csillagok	28
Tóth Anikó	
Csupán ennyi.....	29
Dér Tünde	
Jótanács	30
Mikor már.....	30
Révész Ágnes	
A lehetetlen	31
Ha majd.....	31
Ők.....	31
Molnár Krisztina	
Tűzben (versillusztráció).....	32
Mészáros Gabriella	
Csalódás	33
Kövér Ágnes	
Születésnapomra	34
Gyermekvers a Télről.....	36
Baksa Betty	
Az ablakban ülve (rajz).....	38
Vadászat után	39
Az olajfolt	40
Vácsi Margit	
Lehull egy könnyű falevél.....	41
CSÉTÉ	
Kezek	42
Nem hiszem.....	42
Révész Erika	
Mese	43
Milyen vagyok?.....	45
Molnár Krisztina (versillusztráció)	45
Fekete tincsekkel.....	46
(El)jövő?.....	46
Sehol	46
Pillanat	46
Lángoló csillagok közt.....	47
Molnár Krisztina (versillusztráció)	47
Élet?	48
Rémség.....	48
Mese	49
Tóth Bálint (versillusztráció).....	49
Tűzben.....	50
Tóth Bálint (versillusztráció).....	50

Kárpáti Andrea

Fohász 51

Kiss Ágnes

Párhuzamosan kapcsolva 52

Gondolkozzunk logikusan! 52

Csak egy kopogást! 53

Amikről nem szoktunk..... 53

Eltiporhatsz 53

Szerelem első vérig 54

Tóth Bálint (versillusztráció)..... 54

Egy kis pokol 55

Hozzád 56

Tóth Bálint (versillusztráció) 56

Éreznem is kell..... 57

Elfeledlek 57

Madarak 57

Megpróbáltatásaid ajtajában..... 58

Oszlopok 59

Horváth Beáta

Egy lány balladája 60

-Evelyn-

Kereslek 61

N. N.

Ballada egy esőcseppért 62

Jiling Jácint

Az ablakban állva..... 63

Tóth Bálint (versillusztráció)..... 63

Szabó Kriszta

Érzések? 64

Harc 65

Álom 66

Ima - szerelmes órán 67

Molnár Krisztina (versillusztráció) 67

Pipás István

Misztikum 68

Be on the Dead-End 68

Missing..... 69

Álom 70

Különbség 70

Mihók Attila

Változni kell!..... 71

Lipovszky Lél Keve (versillusztráció)..... 71

Hexameterben hõn szeretett kis kedveseimrõl 72

Klasszikus szonett..... 72

<i>Lipovszky Lél Keve</i> (versillusztráció).....	72
Móri Szilárd	
Nyugi, csak meghaltam!	73
Fehérvári Keke	
Meghalt a Mese.....	76
<i>Lipovszky Lél Keve</i> (versillusztráció).....	77
Klassztofóbia	78
<i>Lipovszky Lél Keve</i> (versillusztráció).....	79
Nem leszek hős... (soha)	80
Csapó András	
Jobbra...!.....	81
<i>Molnár Krisztina</i> (versillusztráció).....	81
Egy kis ilyen.....	82
Te is fiam	82
Egyszer csak.....	82
Fut a láb nélküli.....	83
<i>Tóth Bálint</i> (versillusztráció).....	83
A kék golyóbis titka	84
Piros(ból) rózsaszín.....	84
Fülöp Rita	
Monológ.....	85
Csobánczi Péter	
Versek I.	86
Versek II.....	92
Az álarc mögött.....	96
Oly szép vagy.....	97
Baksa Betty	
Kölcsönkért pulóver (rajz)	98
Kácsor Zoltán	
Szomorú... ..	99
Üvegbe karcolni	99
Az álmos gyerek tekintete.....	100
Betegség, mozdulatoktól	101
Tudatstrázsa	102
Keverés.....	102
Gránitz Melinda	
Ne légy szomorú	103
Neked adom	103
Tóth Roland	
A túlvilág.....	104
Nuszpl Judit Ágnes	
Lélek	105
Halhatatlan szerelem	105

Oros Brigitta

Levél	106
Bizonytalan	106

Gyulaházi Szilvia

Az emberek	107
Ha én lennék a	108
Gombszemű kislepkék.....	109

Baksa Betty: Nézz rám, úgy... (rajz)..... 110

Medúza vagyok	111
---------------------	-----

Barta Zoltán

Ember	112
Az adomány	114
Szögekkel	115

Hum József

Árulás	116
Magyar	117
Unalom.....	118
<i>Tóth Bálint</i> (versillusztráció).....	118

Molnár Andrea

Egy porszem a világmindenségben.....	119
Bízz önmagadban!.....	120

Baksa Betty

Addig örülj.....	121
Rügyfakadás.....	122
Édes álmok.....	122
Mosolyom mögött	123
Szerelem mindenütt.....	124
Mulandóság.....	126

RADÍR - 2000

(Rudasos Amatőr DiákÍRók)

Kamaszversek Antológiája

(Válogatás az elmúlt 25 év anyagából)

Ez a kiadvány a Rudas Alapítvány támogatására jött létre
A dunaujvárosi Rudas Közgazdasági Középiskola kiadványa

A borítót készítette:

Leszkovár Tamás 10.D

Csapó Péter 9.D

Bácsi György 12.D

A kötet anyagát gépelték:

*A 12. A osztály tanulói Szilasi Jánosné
tanárnő irányításával*

A kiadványt szerkesztette:

Bácsi György 12.D

Holecz Csaba 12.D

Pál Tamás 12.D

A kötet anyagát válogatta, összeállította:

Tabi Zsuzsanna

Rudas Közgazdasági Középiskola és Kollégium

Felelős kiadó: Kondor László igazgató

Nyomtatás: MEDIA - MIX Nyomdai és Szolgáltató Kft., Dunaujváros

Felelős vezető: Topánka György ügyvezető igazgató

Ajánlás

*"Ó, drágám, önszivedbe nézz:
ott nőtt a szent fölségű fa;"
(W.B. Yeats)*

Iskolánk régi és jelenlegi diákjainak verseiből, grafikai alkotásaiból állítottuk össze ezt a gyűjteményt.

Minden ember vágyakozik arra, hogy megörökítse a múltó pillanatot, különösen így van ez a kamaszkorban, az ifjúkor hajnalán, amikor rádöbben az ember a valóság sokszínűségére, szépségére s ugyanakkor a tovatűnő idő visszahozhatatlanságára. Keresi az eszközöket: fényképezőgép, rajzceruza, toll vagy egyszerűen csak a szóbeli mesélőkedv erejével próbálja megállítani az embertársakat, bevonni őket a felfedezések izgalmába, szövetségeseiket keresni az élet felismert nehézségeinek - és szépségeinek - átéléséhez.

Ez az antológia azoké, akik tollal és rajzeszközökkel fejezik ki belső érzéseiket és véleményüket - sokszor kemény erkölcsi ítéletüket - az őket körülvevő világról. Lírai műveik a képes beszéd eszközeivel szólnak korosztályuk vívódásairól. Sok versben azt látjuk, hogy a gyermekkor védettsége, ártatlansága elmúltával tragikus színekben látják az ifjú költők a közelgő felnőtt élet ellentmondásosságát. Félnak az eljövendő - és el nem kerülhető - konfliktusoktól, amikor az egyszerű tisztesség, őszinteség, az eddig természetes egyenesség útja nem lesz elegendő, sőt talán nem is lesz mindig járható...

E korban alakul át a képekben látó gyermeki tudat értékekben, érdekekben gondolkodó összetett rendszerré, ezért a kamaszkor az érzelmi szélsőségek, merész álmok, és az egész személyiséget megrendítő csalódások ideje is egyben. Mindezt tükrözik a kötet versei, melyek döntő többségben önmarcangolóak, meghatóak, elgondoltatóak.

Az ifjúságot körülvevő - nevelő - felnőtteket is önvizsgálatra készítetik: vajon jó példát adunk-e, vajon jól tanítjuk-e őket, vajon jól szeretjük-e őket?...

E szép kötet, mely időrendi sorrendben mutatja be jubiláló iskolánk elmúlt 25 évének "költőit", és a versekhez illő hangulatú rajzokkal szintén fiataljaink alkotóképességét reprezentálja, nem egységes színvonalú, de ez nem baj. Olyan, mint egy madártollakból, csillogó fémekből és tompafényű ásványokból alkotott modern szobor: vegyességében tetszetős.

Megkapó formai kísérleteket is látunk, és azt, hogy a poézis anyagát, a magyar nyelvet milyen magabiztossággal használják a fiatalok gondolataik kifejtésére. Amíg ilyen vastag könyvbe lehet rendezni - nem is valamennyi - ifjú "rudasos" alkotó verseit és rajzait, addig nem kell féltenuünk a következő generációkat sem, lesz a diákoknak mindig egy tekintélyes rétege, akik a racionális tudományok mellett az önkifejezés művészi eszközeit is magukévá teszik. Az antológia egyben a tanárok, nevelők dicsérete is, akik gondolkodásra tanítják, a szépség felismerésére és megbecsülésére oktatják a fiatalokat, valamint bátorítják, segítik alkotókedvük kibontakozását.

Szeretettel ajánlom e könyvet minden fiatalokat szerető embernek: a verskedvelőknek lírai élvezetben lesz részük, emellett mindenki felismerheti benne ifjúkori önmagát, ezek a kis költemények minden életkorú olvasó szívéhez egyaránt szólnak.

Sztojkané Kósa-Somogyi Gabriella
iskolai könyvtáros

Pálinkás István

(1980-84)

Széljegyzet

*nem akarok koromnak hőse lenni.
űzzék csak vad játékukat a Dolgok.
nem akarok koromnak HŐSE lenni.*

*hálóját, hiába szövö - ma - a pók.
önnön csöndjéből nem építhet senki.
hiába. hálóját szövö - ma - a pók.*

*Glóriát nékem egy angyal se hozzon.
üljék csak vad torukat ma, a DOLGOK.
Glóriát nékem egy ANGYAL se hozzon.*

Angyalaim...

*angyalaim pokolra hulltak régen
ördögeim pedig a mennybe szálltak
tavaszt kerget egy pillangó a réten...
angyalaink Pokolra hulltak régen,*

*akár a pillangó szárnya egy réten
akár zizzenő levele a fáknak
Angyalaink Pokolra hulltak régen
Ördögeink pedig a Mennybe szálltak*

Magyar Prometheus

*"roppant nagy kinja végül
megbékél majd Időkkel
roncsolt máját betakarják
cefrehabos keszkenőkkel"*

*bababa Ki hallja
????????????????
küldetés minden szavunk
szavam szavam szavam
Koppány Ugar
Kossuth nóta
bőrkabát és koc-
kás zakók és nyest
és menyét és és és
bundák sora röhög
reám reánk reám*

*küldetés a tett
ha tett már ki tett
kitett kitett kitett
mindenidők Ó-hazája
Prometheus áll a ködben
kőszobrász idő
nincsen nincsen nincsen
képfestő idő
nincsen nincsen nincsen
versíró idő
nincsen nincsen nincsen*

*Prometheus láncá lánca
eszterlánci bolha-tánca
ugra-bugra kicsi ember
megesz téged is a Tenger*

*bababa ki hallja
bevesz mindenkit a Tenger
!!!!!!!!!!!! Örökre !!!!!!!!!!!!!*

akarva és akaratlan

*zöldszemű magányodból én
vissza sose rántlak
bölcs nedve maradok a
mindent sejtő váagnak*

*fojtó vágyak rejtekében
lehetnél titkok titka
fényesülő szép szememben
madár és kalitka*

*titkot zengő rejtő forrás
lenne az árnyékod
fényes hallá halva benne
lehetnék játékosod*

*hajnalomat: fényes tüskét
szép szívedbe szúrnám
testnek testbe hullását
soha-soha bánnám*

*rengő melled közé bújnék
mint az űzött gyermek
akarva és akaratlan
Szerelemmel verlek!!!*

Mucsi Károly

(1980-84)

Fűszálak

Apu egész estéket eljárt sörözgetni, amikor pedig hazaért, felvette anyu hálóingét, és abban rohangált. Volt egy teknősbékánk, de nem akart enni. Apu egyszer csak fogta magát, és megtömte gyufával. Szegény állatnak két hét múlva kidülledtek a szemei. Vannak ilyen dolgai az apunak. Például azt is mondta, neki teljesen mindegy, hogy kutyája vagy tengerimalaca van, mert mindkettő egyformán ugat. Emlékszem, fogott egyszer egy egeret, és pórázon fogva megsétáltatta az utcán. A Kormi most beteg. Ő a harmadik kutyánk. Az előzőnek, mióta apu áthajította a kerítésen, nyoma veszett. Mikor kicsi voltam, szerettem a homok ízét. Mindig kóstolgattam. Akkor utáltam meg, amikor észrevettem, hogy belerondítanak a kutyák meg a macskák. Azóta nem eszem homokot.

Mayer Zsolt

(1983-86)

Menni akartam kedvesem!

*És lásd, a világ eltűnt
belőlem, mint az árnyék,
ha sötét függöny mögé
bújik az élet.
Fénykapu előtt vártam
a bebocsáttatásra.
A kígyók rám mosolyogtak,
és én megöltem virágom
egy cseppnyi mézért,
hogy érezhessem, nem
tűnök el nyomtalan.
Szerettem mindent
ebben az elzárt szerelemben.
De most csak tejet kapok.
Utolsó korty boromat a
pokol szürcsölte fel vihogva.
Megértettem már mindent!
Most szeretném hinni,
hogy vagyok,
és nem foszlanak szét
azok a napok,
amikor felálltam, és kezem
nyújtottam a nap felé.
Segíts elfelednem ezt a
mindenségben fogant fájdalmat,
mi gyenge simogatásával
lecsábitott a mélybe!
Bennem retteg az öröklét,
mint sarokba kuporodott
gyermek.*

Létezés

I.

*Egyedül hagyom magam.
Lesem, hogy pusztulok.*

*Csendben zuhannak a napok.
Üres minden
mint az áthúzgált sorok.
És egy cigarettányi vég
illata kilibben az ablak
fénytől óvott hazugságai mögé.*

*Az öröknek ígértem testem.
A napok úgy múlnak el bennem,
ahogy vagyok.
Várom.*

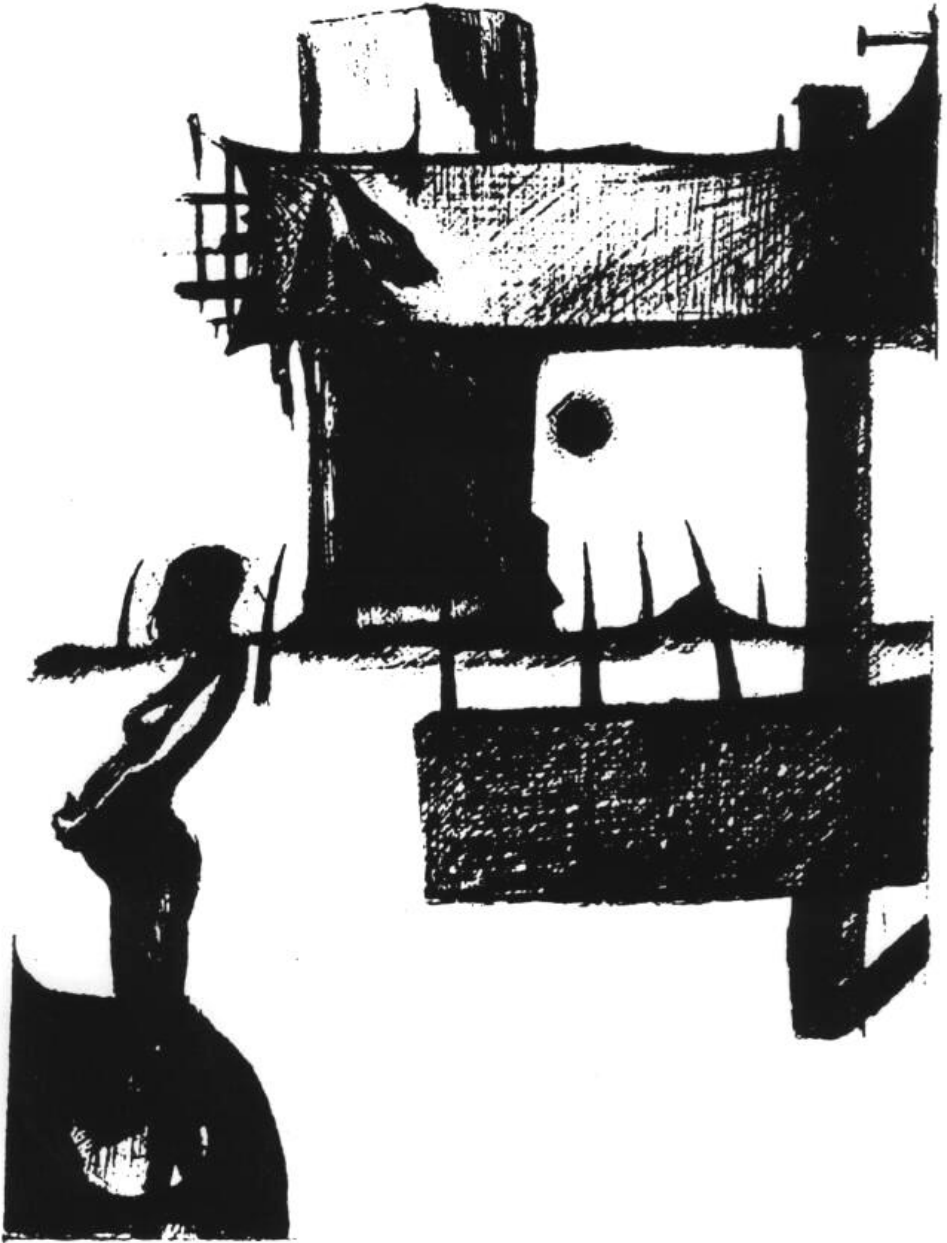
*Megszaggatott ruhámban állok.
Lemeztelenedem.
Lábam nem mozdul,
kezem sem él,
így hullanak a rongyok.
Könnyű szállá foszlanak.
Hol tündérek alszanak,
megpihennek.*

II.

*Meséssel borzad a tested.
Sírszagú emlékeid ásd el!
Tölts virágillatot serlegekbe!
Igyekezz a virágcsendben!
Megkondulnak a harangok.*

III.

*Szelíden, mint a márvány,
nyugodtan félelmetesen
dőlnék a percek.
...Mindjárt itt a pillanat!...
Ha meghalok ne temessetek!
Nem Hamlet, sírásó vagyok.*

Lipovszky Lél Keve

Kérdőív

*"Még ráfoghatnánk, hogy állapot.
De itt mindenki egymaga van."*

*kilyukadt a világ
senki sem érdeklődik irántad
nem értem miből élsz
nem tudom mit akarsz
és mi a véleményed
/és a tied-e egyáltalán/
és vannak-e álmaid
és viszonyulsz-e
ahogy mások
és akarsz-e velünk véget vetni
/ha "fiatal vagy" egyáltalán/
és szoktál-e nyelvet öltetni
rajtam kívül másra is
és keresed-e az üdvösséget
vagy nem is hiszed talán
és érzed-e hogy okos vagy
én meg a buta
és emlékszel-e a Legendára
- vagy te is újságot olvasol csak
megpróbálsz kipróbálni mindent
ami neked jó lehet -
és végigolvasod-e
vagy kikerülöd mert zavar
és röhögsz-e rajta
ami pedig aljasság lenne tőled
/ bár már ilyen is volt/
és válaszolsz-e az ilyen
kipontozatlan kérdésekre?*

.....

Tánc

I.

*Megint egy év.
Megint egy nap.
Körbe, körbe,
mind így szalad.*

II.

*Körbe, körbe,
mind így szalad,
Lassú tánc csak,
míg egy marad.*

III.

*Lassú tánc csak
míg egy marad.
Szerelemért
földet ne adj.*

IV.

*Szerelemért
földet ne adj.
Ölj meg, kedves,
megint egy nap.*

(Molnár Krisztina)

Szerelem

"Te is tudod, a pusztulás nem a halállal kezdődik."

*Két ember aki kezdetben
falni és falatni vágyott
most fölfal és fölfalatik.
Ne azért higgy nekem, mert
 én mondom:
Nézz a tükörbe, s láss magadtól.*

*Nem mozdul a kezem.
Egészen más ez a ritmus,
mint a csend megúnt
mosolya.
Mondjátok, van élet
a földre rombolt templomokban?*

Befejezetlenül

*Ó!
Ezek az újra
melegített tettek!
A szó is csak
lazán inog.
Gyere, újrafestjük
a tested!
Te a remény vagy,
én meghalok.*

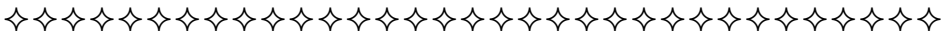
(Tóth Bálint)

Halottá faragottan

*"Magasan sújt a szívárvány
Mélyütésben az ököl
Isten művét öldökölve
Isten műve öldököl"*

*Itt kellett a nyelvet ellopnom anyák, anyáink szájából
itt kellett a Holdat megtudnom nyálás hitvallásokból
itt kellett volna barátokat találnom
akikkel a világ terhe osztható szorozható
ezek a barátok csak törtek
ahogy a tél a kukoricaszemet végképp
láthatatlan könnyzuhataggá morzsolja
voltak kedveseim egyszer
azóta szemem szétgázolt pocsolya
voltak tán egyszer
már nem tudom miért pont ők
azt sem miért pont engem kellett ködbe veszíteni
és lassan elfogy kezemből a gombolyag
inaitok csontjaitok káosza
nem tudom hol vagyok
de fülem csordultig szőke banyarikoltás
szemem nem szokja meg soha: nem látni
csak magamnak motyoghatok bosszút
hogy meg fogom próbálni összezúgom
a száraz szürkeségbe vesző utolsó ígéreteket
a mozdulatlan útálatot a legújabb erős iránt
MEGPRÓBÁLOM AKARNI A JÓT HA MÁR TENNI SENKISE KÉPES
a mi Hamletünk rossz Hamlet*

*és a Kis Herceg bolygóját műtrágyázni kell
ő elment közülünk a rózsája elhervadt
ELFELEDTÉTEK A MESÉKET
és mindig szemből jönnek a megátalkodottak
fálnak belőlem két mosolyt és tovább mennek
"ugyan
átmeneti kor átmeneti embere" mondjátok
de ti nem azok vagytok-e
gyűjtőssá fásult banda
de belőletek a szálkák sem érnek semmit
ELFELEDTÉTEK a meséket...*

XXXX

*A dohányzás káros az egészségre
inkább szappanbuborékot fújnál
abban még láthatsz igaz embereket
köd nélküli tájakon tisztafény tüzekeket
az életeden már nincs mit megrontani
ÁLMODHATSZ NYUGODTAN
ne félj
senki sem írja ellenedre sőt egyszer tán melletted szól
hogy nem kell bűneid közt gyónnod hogy te csak
reálisan
hisz nem érsz semmit ha nem támogat
szív, sértve tisztelt gyerekszem, kutya, virág, nap,
tündérek
cipőtalpnyomok a fenekeden lesznek helyette és szoronghatsz
mikor fojt meg az az import szintetikus csodanyakkendőd...*

Biblia

" Minden megkülönböztetés szellem a szellemből s szellem a szellemben"

*Higgyetek nekem
magam vagyok a 24 óra
mind a húsz század
17 évemmel többet éreztem
nálatok, náluk, nálad*

*a jelenlételet cserepekre töröm
a szálakat szerteszakasztom
kegyeket gyakorlok
védtelen arcokon
ERŐS VAGYOK
sebeket kötözök
nem lépek a fűre
de ígéretet adok
szép felhőkől szöve
magadat láthatod e különbségtevéésben
MINDEN LÉTEZŐ BÁRMELY LÉTEZŐBEN*

Ima a pusztában

*A fű, a bokrok, a fák.
A fű, a bokrok, a fák.
A fű, a bokrok, a fák.
Kőben oldott furcsa világ.*

*Mindez elmúlik egyszer.
Ami van, az nincs.
Mi hát a kincs?!
Ami nincs, de van.*

*Semmik se vagyunk.
És mindenek.
Füst csak, elszállt
madár. Akasztott macskák
vagy emberek. Elmúlik
ez is, mit szenvedek.*

*Elmúltam tegnap éjjel.
Csak perc, csak pillanat,
és nincs idő, mi vissza-
tartana, hogy megleljem
hazám az időtlen égben.*

*Mit érdekelne engem, hogy
e rogyant világ füstölög,
fúj mogorván, és gáncsol
mindig, ha lépek?
Adj mindent, én mindent
adok. Már nem félek,
Uram, és már nem kérek.*

Ráchel

Ó, Ráchel!

Gyönyörű asszony!

E dal megkapott. Most vért izzad, és fél, hogy el ne múljon.

Ó, Ráchel!

Mért félted öled? Gyermekek termett, oldd meg hát öved!

Ó, Ráchel!

Bontsd ki a kendőd, járjad a táncot!

Ó, Ráchel!

Ime, tavasz szépséges arcod!

Ó, Ráchel!

Te lámpása a vak napnak!

Ó, Ráchel!

Nő, az égre cicomázlak!

Ó, Ráchel!

Itt a kincsem, s minden, ha kell!

Ó, Ráchel!

Senki, s semmi nem mondhat el!

Ó, Ráchel!

Lépj, mosolyogj reám, neved!

Ó, Ráchel!

Elfutok, de szólj és szeress!

Ó, Ráchel!

Hamis vagy. Ahogy élsz, én is úgy élek.

Ó, Ráchel!

Csak ne követnél, én nem követnék.

Ó, Ráchel!

Sárban imádlak. Tisztán szeretnék.

Ó, Ráchel!

Tedd rám kezed. Szép vagy. Ez a vétked.

Ó, Ráchel!

Papnő e kocsmaszentélyben!

Jer, mulass! A fizetség, amit ígértem:

Ó, Ráchel, a vérem!

Ébredés

1.

Ültünk a parton, egymással szemben. A hajnal beletépett megmerevedett testünkbe, és a születés imáját rágta húsunkba, le köldökünkig, behajolt lelkünk szétfoszló árnyába és igent suttogott.

Ültünk, és reszkettük ezt az öröklétű, istenektől ideröppent dalt, mint elmúlásra készülő állatok, a gyönyör félelmével szemünkben.

Az ébredés álmot szótt fejünk fölé.

- Miért hallgatsz? - mondtam.

Tagjait kifeszítette a csend.

Felsőhajtott a víz. Megzördült a természet, nekiugrott izmaimnak rázva, ölelve, erejét gyömösözve belém.

Ujjaim megrémült kívánsága végigsimított combján.

- Miért hallgatsz? - csókoltam arcába.

Aztán felemelkedtünk, és lezuhantunk a megnyugvás örömeivel ölünkben.

2.

Mikor az ember fekszik a coitus jegén, és körülötte tombol az álommá züllött valóság, a kín önmagába fordul, nem futkos, nem óbégat.

Csak esztelen megkönnyebbülést érez aztán. Minden logikus lesz hirtelen. Mindent elveszít, mindent letépett magáról. Semmit nem tesz, csak sír.

És utána az üresség. Ami volt, már nem lényeges, eltűntek, súlytalanná foszlottak a dolgok. Még mindig ott kapaszkodik a bűn, de már nem az övé. Gyökértelenül hervadnak el a Pokol virágai. A szeretettel teremtett rettegés, mint elvarázsolt erdő omlik szét. Nem rothad, mert az rothadást mázolja szét a tisztuló tájon. Lassan pusztul el, a megismerés ürességét hagyva maga után.

Minden mozdulat, minden nap, minden perc még a régi, úgy tűnik, semmi nem változott, ugyanakkor egyre kevesebb a nem ismert pillanat, mikor jelentéktelenné válnak a mozdulatok. Csak a lélegzés marad.

Ugyanúgy mocskos minden, ugyanúgy bűnös, de már nem az övé, nem hozzá tartozik.

Egy lépés kellene még, és minden hazugság az Igaznak adja át helyét.

Ő van.

Az a lépés kell, de a megfeszített tagok még zsibbadt dermedtséggel nyúlnak el a meggyötört talajon, és boldogságig fáradt szeméből árad a könny, az élet, az öröm nedve.

3.

Még nem fogadhatom be az igazságot.

Ó, hogy mondhatom el, mi feszül bennem!

Alkotni annyit jelent, mint elindulni. A csend az életet jelenti.

Honnan tudnám, mi az Út? Ki vagyok? Nem tudom.

Az alkotás hazugság, a csend hazugság.

Feljebb, feljebb, kapaszkodni, mint a fák a Nap felé!

Kopognak?

Kopogtassanak.

Visszatérek oda, honnan elindultam, hogy megtaláljam a kezdetet, ami majd a végébe visz.

De, ha majd a közepet keresem, az életet csak akkor láthatom meg, az önmagától megtisztított embert.

4.

Amit teszek, nem tenném.

Amit tennék, nem teszem.

*Jó lenne már a virágért nyúlni,
amit rég nem ismert kezek nyújtanak.*

Isten bennem szunnyad.

Én nem nyughatok benned.

5.

Anyám! milyen lenni Isten mögött?

Mikor kést fogtam ellened, te már csak mosolyogtál, és befalaztad életed életembe.

Isten van. Így forgattam ki minden megfojtott szavad. És te azt hitted, hiszel benne.

Nem érdekel a sírod! Pusztuljon!

Pusztuljanak a halál dögvirágot szaglászó tündérei!

Pusztuljon a halál minden emléke!

6.

A fák megnémultak. Lehullott róluk a gyümölcs. Aztán a levelek hagyták el az életet. Leszáradtak az ágak, szétkorhadt a törzs, Kifordultak a gyökerek. Csak a Sivatag maradt.

7.

Feküdtünk a parton. Meztelen testünket megmosolyogta a Nap.

Lángkarjával megsimogatott, felemelt magához, megsókolt és a gyermekeivé tett.

Lassan kimúlt az éjszaka, és mi feküdtünk a parton, elcsodálkozva félreismert szépségünkön.

Horváth Noémi

(1982-86)

Emlék

*Ülünk egymással szemben, s hallgatunk
Csak nézzük egymást, és nincs mit mondanunk.*

*Én már csak egy röpke emlék vagyok neked,
Amit felkap a szél, s elvisz innen messze.*

Egy szerelem

*Hiába minden, nincsen már tovább
A nagy szerelem már messze jár
Hazugság volt tehát*

*Hiába hullanak könnyeim
Már minden hiába
Ami elmúlt, soha
Nem jön vissza.*

Sándor Csilla

(1982-86)

Közöny

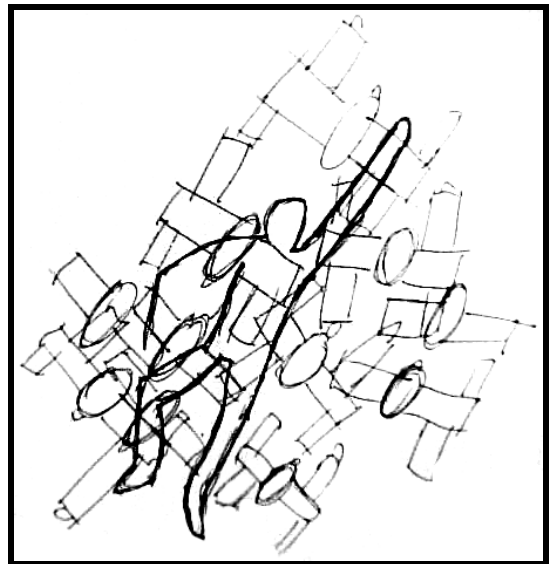
*Fekszem az úton,
Hasamban a kés...
Na és?*

*Senki nem figyel,
Szinte elveszel,
Olyan nagy az
Emberiség.*

*Nem vesznek észre,
Picinyke pont vagy ---
S ahol a part szakad,
Ott vagy!*

*Hiába harcolsz,
Azt hiszik, nagyozsz,
Örülj, hogy élsz.*

*Ennek véget vetek,
Na és?
S hasamban még mindig
Ott van a kés.*

(Tóth Bálint)

- erá - álneven író költő verseiből

(Radír, 1985/86)

*Eleven lánggal ég a sötét
Csillagok kacagnak hidegen
Belül, a hideg pokolban
Zsarátnok izzik fényesen*

*Belédmar éget a tűz
Elnyúlt testtel vacogsz
S fáradt, beteg tested fölött
A GONDOLATOK SZABADOK*

Erő

*Mágnesvonzás
a jeges
éjszakában
ősi erők
fűtnek
- hévvel olvasztjuk
a fehér havat.*

Álmaim

*Egy idő óta
befelé álmodom
s éjjel a valót
széttaposva
a felébredt mámorban
- boldog vagyok!*

Galadriel átka

*Fehér asztalon
színtelen érvek
a szemfedőn
átvillanó fény
árnyékot mutat.*

Hornis Kriszta

(1985-86)

Téli emlék

Téli alkonyórán

Összehúzza, fázón

Remegőn nézek a

Szél sötét sátrába.

Csapkodnak a szelek

Szennyes vitorlái

A szikrázó égnek

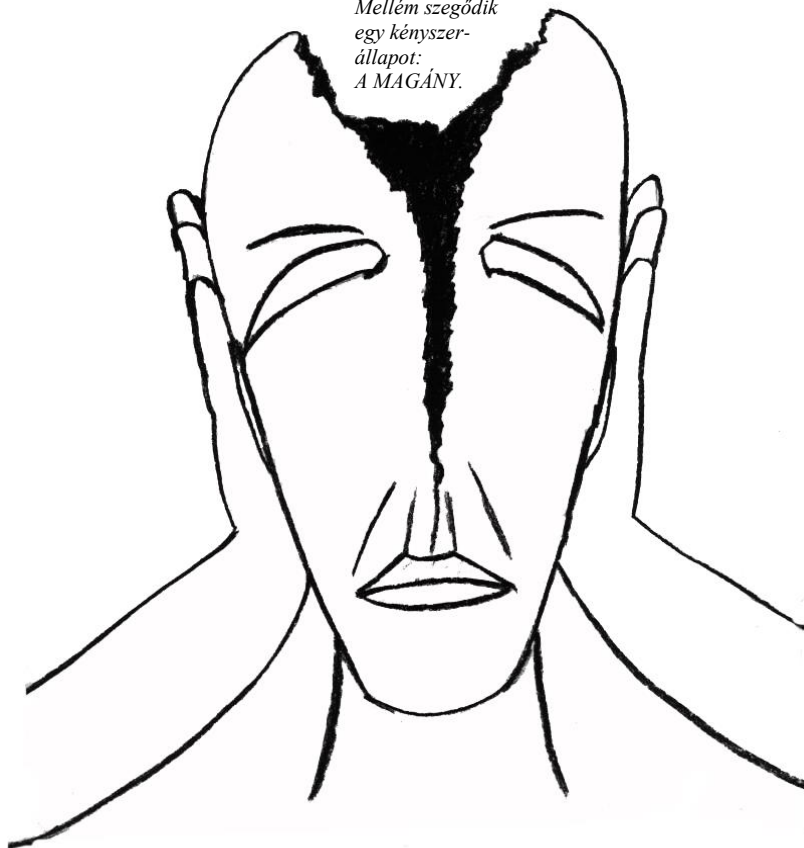
Szürke folyamában.

Benedek Ildikó

(1983-87)

*UNATKOZOM,
fájdalom
minden tagom.
Érzem, hogy
vagyok.
Fejemben
gondolataimat
ezer tű szag-
gatja szét.
A jó érzések,
a jó barátok
elhagytak.
Mellém szegődik
egy kényszer-
állapot:
A MAGÁNY.*

(Tóth Bálint)

Marosi Hajnalka

(1983-87)

Csillagok

Éjszaka van. Hárman vannak. Hallgatnak. Összekapaszkodva ballagnak hazafelé. Hirtelen megállnak és az égre néznek. Szép csillagos ez a vasárnapi éjszaka, egyetlen felhő sem takarja a ragyogó égitesteket. A három ember számolni kezd. Megvan. Mind a hét. A három szempár összevillan, s ők értik. Szép volt ez az este. Féltve indultak neki, de már nem bánják, hogy megismerték egymást. Nagyszerű érzés barátokat találni. Néhány órával ezelőtt még nem tudták, mi lesz a vége. Most már biztosak benne, hogy megérte. Örülnek egymásnak és önmaguknak. Büszkék egymásra és önmagukra. Félnak egymástól és önmaguktól. Furcsa, kellemes érzés tölti el őket, ugyanakkor értelmetlen kérdések kavarnak bennük. Még nem ismerik egymást, de már közelednek egymáshoz. Boldogak s mindegyikük szomorú valamiért. Hazaérnek. Mielőtt elválnak, újra az égre néznek. Megvannak. Hét fényes csillag. Elválnak. Lehet, hogy többé nem lesz ilyen este, de a Göncöl-székér "szalad" tovább...

Tóth Anikó

(1983-87)

Csupán ennyi

Milyen lehet az öregség?

Nem tudom.

Milyen lehet anyának lenni?

Nem tudom.

Milyen lehet talpon maradni?

Nem tudom.

Milyen az igazi szerelem?

Nem tudom.

ÉS MILYEN AZ ÉLET?

AZT SEM TUDOM.

Dér Tünde

(1983-87)

Jótanács

*Ragyogj!
Ragyogj be mindent!
Mindent, mi számodra szép és kellemes.*

*Örülj!
Örülj, hogy most szerethetsz!
Örülj, hogy most boldog lehetsz!*

*Vakíts!
Vakíts el mindent, mint Nap az égen!
Vakíts, mint könnycsepp a Kékben!
Vigyázz!
Vigyázz, mert minden mulandó!*

*Elmúlik az öröm s a ragyogás,
Elmúlik a csodálatos vakítás.*

*Elloppják a Napot,
S a szemedből a Csillagot.*

*Elborul az Ég,
S beköszönt a Tél...*

Mikor már ...

*Mikor már nem lesz melletted senki,
Mikor már nem tudsz szeretni senkit,
Mikor már nem tudod emelni a lábad,
Mikor már úgy érzed: szived fáradt,
Mikor már azt mondják: nincs rád szükség!
S Te akkor is állsz helyeden büszkén.
Mikor már...*

*Itt az öregkor,
MIT GONDOLSZ AKKOR?*

Révész Ágnes

(1986-87)

A lehetetlen

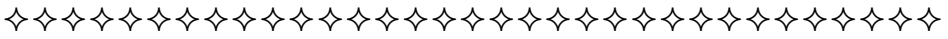
*Hiába akarsz
újat
mert
meghalsz mire
megszületnél.*

Ha majd

*Ha majd
megtagadod
magad
ha eldobod
a jót
ha elmarod
azokat akik
szeretnek
ha összetöröd
magadban
az embert
AKKOR
olyan leszél
mint
a TÖBBIEK.*

Ők

*Végletek között
csúszva
sarat köpve
sarat köpve
megmerülve minden
undorító lében
Pirosra festett
nyálas ajakkal
kékrózsa színével
mázolt
mosdatlan pofával
mázás vigyorgással
gyártott
gennyízű mosolyok
lehúznak maguk közé.*

Molnár Krisztina : Tűzben (versillusztráció)

Mészáros Gabriella

(1983-87)

Csalódás

*Tehát a Bábeli Torony
nem más, mint keleti módon
épült Óskártyavár?
Tehát a tömjén nem más,
mint darált tehéntrágya
misztikus erővel felruházva?
Tehát hiába zengtek költők
himnuszokat?
S tán Árpád apánk is hiába
jött a Kárpátok lövészárkaiba,
Ha már lassan meghalni sem
érdemes?!*

Kövér Ágnes

(1984-87)

Születésnapomra

Tudod, ki vagy Te?

Megmondjam?

Senki.

De azért ne keseredj el ...

Hisz "egy pusztaságban minden ember király..."

Biztosan tudod, ki mondta ezt...

Igen... A Te Julien Greened.

Ő. Imádd... a Tiéd. Csak...

Hiába próbálsz másokra is ráerőltetni. Az emberek egy kis ideig elcsodálkoznak makacs, talán kicsit furcsa természeteden, aztán megunják földöntúli meséidet, s már csak mosolyognak a hátad mögött.

Mosolyogj vissza! Rajta! Miért nem mosolyogsz?

Buta vagy. Azt hiszed, más vagy, mint a többiek.

Pedig egy tömeg, egy átlagember vagy. Tudod?

Hiába fáj ez neked. Te így születted. A fény másoknak, jobbaknak jár.

Te nem vagy jó. Te csak valaki vagy.

Örülhetsz! Valaki!

Az búsuljon igazán, akit senkinek sem hívnak.

A valaki megnéz egy filmet, halálra neveti magát, élvezi, s mikor kijön a moziból, savanyú képpel ócsárolja.

Mert "más" akar lenni.

Nem akar beleolvadni a szürkén hömpölygő tömegbe.

Ha tehetné, talán kék hajat varázsolna magának, rózsaillatot árasztana, s talán szárnyakat növesztene.

S akkor jönne a szürke tömeg, hömpölyögve, kiabálva...

Ketrecbe zárnák, mutogatnák.

Minden könnycseppjét ellopják, imádnák.

Jó lenne ez neked?

Jó lenne állatkerti csodalénynek lenni? Ezt szeretnéd? ...

Nyugodj csak meg. Soha sem leszel olyan.

Nincs tehetséged szárnyakat növeszteni.

Sajnos? Ne butáskodj!

Nézz a tükörbe! Jól nézd meg magad!

Ugye? Nem is olyan rossz!

Dobd el a gátlásaidat!

Légy felszabadult!

Látod? Látod azt a napsugarat?

Ott! Az ablak csücskében!

Tél van! De nem fél a fagytól!

Érintsd meg!

Nem mered? Buta vagy...

Sajnálak ...

Gyermekvers a Télről

Apró nyomok
Jégvirág az
Szél süvít,
Árnyék moccan,
Álmos barna mackó
Tél derekán, puha hóban

puha hóban,
ablakodban.
s fázol magadban,
ág, gally roppan,
horkan.
szán csilingel
pata dobban
varjú károg
-ajtód koppan.

Hosszú télben
Hideg hóban
Meleg tűzzel

Félálomban
Kint -
Ám, hirtelen
Öregapó
Csillagpehely
Fehér hóból
Hosszú télben
Hideg hóban
Decemberrel az

kandallódban
ajtód tárod,
a Decembert találod.
valahonnan
eléd toppan.
a szakálla
a subája.

<i>Öregapót</i>	<i>ajtódban</i>
<i>Fehér subáját</i>	<i>ott találsz,</i>
<i>S ím, egyszerre</i>	<i>csodálsz.</i>
<i>Mint ahogyan</i>	<i>olyan gyorsan,</i>
<i>Öregapót</i>	<i>eléd toppan,</i>
<i>Csak egy fenyő</i>	<i>már nem látod,</i>
<i>Zöld ágain</i>	<i>álldogál ott.</i>
<i>Takarója</i>	<i>csillagpehely,</i>
<i>Hosszú télben</i>	<i>fehér lepel.</i>
<i>Hideg hóban</i>	
<i>Tűzmormoló</i>	<i>kandallóban</i>
<i>Parázs fénylik,</i>	<i>szikra lobban,</i>
<i>Röpke álom</i>	<i>melléd toppan.</i>
<i>Kint dúl a tél...</i>	<i>Hideg hóban</i>
<i>Távolodó pata</i>	<i>dobban,</i>
<i>Varjú kiált,</i>	<i>medve horkan,</i>
<i>S te álmodol</i>	<i>hosszan, hosszan...</i>

Baksa Betty : Az ablakban ülvé

*Tanárnő: - Háborúban még a varjút
is megettük.*

Vadászat után...

Fekete varjak zuhantak a tó jegére...

Sárga csőrük keményen koppant a jégen, puha hópelyhek olvadtak el sötét tollaikon. Piros keveredett a jég fehérjével, mohón nyelte az eltévedt pelyheket.

A lassan sűrűsödő csöndet a nád ropogása törte meg.

Apró öregasszony lépett ki a nádasból. Szúrós szeme azonnal észrevette a két varjat.

A jég megroppant alatta, ahogy lassan fölemelte, s egy rongydarabba csavarta őket.

Sárga arcán azonnal elolvadtak a hópelyhek, csak fekete kendőjének bolyhai között ragadt meg néhány.

Az egyre sűrűbben hulló hóban az apró öregasszony fekete pontként távolodott.

A tó jege már nem bírta el három varjút: halk ropogással beszakadt. A ropogó hangra felsikoltott egy madár.

A lékben sötétben hullámozott a víz, majd szép lassan kitisztult. Darabka rongy bukkant fel egy pillanatra,... aztán újra elmerült. Pár pillanat múlva már vékony hártya ült a víz fölé.

Szürkületre elállt a hó, mozdulatlanra dermedt a nád.

A fagyos légből varjúkárógás hasított bele, s egy darabig megült a tó felett.

Az este még a nádasban bujkált, mikor a mozdulatlan világra nagy fekete varjú képében rátelepedett...a CSEND...

Az olajfolt

-1-

Az öregember hiába kínlódik, a motor nem indul. Mérgesen belerúg, káromkodik egy csúnyát. A motor megremeg, s egy csepp olaj hull a repedésbe, mely félig van esővízzel.

Az öregember eltávolodik, a motorzúgás egyre távolabbról hallatszik, már csak enyhe remegést érzünk a talpunk alatt.

A pocsolya vize megmozdul, majd újra kitisztul. Olajfolt csillog a tetején.

-2-

Egy kutya. Lassan halad a járdán. Lelép a padkáról, megszagolja a pocsolyát. Talán szomjas ; de az olajfoltot bizonytalanul nézi: nem nyúl a vízhez. Továbbüget.

Egy busz. Belehajt a pocsolyába. A kutya felvakkant, majd vizes szőrrel továbbkullog.

-3-

Egy család. Kopaszodó férfi, kissé molett nő, vékonyan öltöztetett kislány.

A kislány beel lép a pocsolyába - felkacag.

Az asszony visszafordul - nyakon legyinti a kislányt.

Az olajfolt hullámszik egy darabig, majd ismét kitisztul.

-4-

Pár óra múlva kisüt a nap, az olajfolt megcsillan a pocsolya tetején.

A víz lassan elpárolog, az olaj rátelepszik a repedés aljára.

Ismét az előbbi család közeleg.

A férfi és a nő elől halad, a kislány hátul kullog, almát eszik.

Megbotlik, az alma belegurul a repedésbe.

A szülők nem néznek hátra.

A kislány gyorsan felkapja az almát, tovább eszi.

A halványpiros gyümölcsön megcsillantja az olajat egy fáradt sugár.

Váci Margit

(1986-87)

Lehull egy könnyű falevél

*Lehull egy könnyű falevél, s a fa már kopasz.
Rücskös ágai közt rég elfutott a tavasz.
Egy halk, fáradt sóhajt röpít a szél tova,
S a fa arra gondol, sorsa mily mostoha.
Vakító, fehér ruhát ad reá a tél,
S hosszú álmától a fa megnyugvást remél.*

CSÉTÉ álnéven író költő verseiből

(Radír, 1986/87)

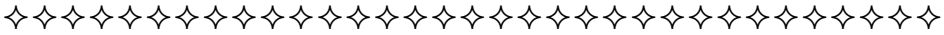
Kezek

*Nem értette:
miért nem érint engem?
Vártam, hiába.*

*Most már jön, simogat.
Késő, már nem kell.
Van más, ki megtegye.*

Nem hiszem

Hiszed-e, hogy parazsán terjed a tűz,
 hogya a szeszély nagy játékot űz?
Hiszed-e, hogy a tenger mély,
 hogya szép szín a kék?
Hiszed-e, hogy fekete a levegő,
 hogya ez most még elviselhető?
Hiszed-e....
Nem hiszem!

Révész Erika

(1984-88)

Mese

Amikor az elefántok megöregszenek, és megérik, hogy nem lesz több fa, amit megszabadítsanak lombjától, elindulnak, hogy megkeressék a mélységesen mély zöld homályt.

Tudják: valahol északkeletre, az áthatolhatatlan őserdő mélyén egy sziklabarlangban találják meg az örökkévalóságot. Tudják, merre keressék: az út a génjeikben van.

Mikor érzik az Időt: elindulnak gyöngén, fáradtan.

Az utat végig puha, érett gyümölcsök jelölik. Láthatatlan kezek teszik eljűk, a bennszülöttek, akik szent állatként tisztelik az elefántokat.

*

Ezt a zöld homályt kerestem én is. Sikerült a bejárathoz találnom. Beléptem.

Mélységes mély csend és zöld fény fogadott.

A sziklafal belseje rejtelmesen sötétlett. Lépteim nesztét visszaverte a sziklafal. Ahová csak léptem, a zöld mohán hófehér agyarak és csontok szikráztak a beszűrődő fényben. Úgy csillogtak a zöld homályban, mint zöld levélen harmatcseppek vagy igazgyöngyök puha zöld moha közé szórva.

Ebben a márványpalota csöndben lassan a kupola alakú terem végéhez értem. Itt a sziklafal bemélyedése boltíves ajtónyílásnak tetszett. Eszembe jutott a mese: „Szézá, nyílj meg!” - de mielőtt megszólalhattam volna, belém fojtotta a lélegzetet az, ami történt: A sziklafal hangtalanul megnyílt.

Döbbsenten léptem át a képzeletbeli küszöböt.

Ez a terem is sötétben pompázott, mélységes zöld homály borította...

A terem közepén trónus emelkedett, vakítóan fehér elefántcsontból faragott, faragott díszeit puha, zöld moha lepte be.

A trónusra valahonnan fentről fénysugár tűzött.

Kábultan léptem közelebb, s - mintha valami delejes erő húzott volna - felléptem a lépcsőre, majd felültem a trónusra.

Ekkor valami megcsillant a fejem felett. Egy kristályhenger ereszkedett alá. Leginkább üvegfalú liftre emlékeztetett.

A hengeralakú test ajtaja kinyílt, s egy fiú lépett ki belőle.

Minden fekete volt rajta. Fekete balonkabátja verte a térdét. Fekete bőrnadrágit egy szintén bőrből készült és ezüsttel díszített öv fogta át. Sötét öltözetéből kitűnt vakítóan fehér magasszárú pumája és hófehér zoknya is, mivel fekete bőrnadrágja rövidebb volt a megszokottnál.

Mikor az arcába néztem, megdöbbsentem. A feketén csillogó hosszú szempillák, a nagy barna szemek, a hosszú, fekete, hullámos haj! A megtévesztésig hasonlított John Taylorra!

Hozzám lépett. Én félájultan a csodálkozástól vártam, hogy megszólaljon.

-Hogy kerülsz ide? - kérdezte.

-Te hogy kerülsz ide? - vágtam vissza.

-Itt dolgozom. Gyere, itt idegen nem tartózkodhat. - Ezt mind olyan szelíden mondta, hogy megdöbbsenten szót fogadtam neki.

Beszálltunk az üveghengerbe, és mielőtt becsukódott volna a csodalift ajtaja, szemem a szikrázó trónusra tévedt, és beszívtam - talán utoljára - a mélységes zöld homály illatát.

Fent, egy tisztáson kötöttünk ki. Zöld, buja fű és pompás tarka virágok borítottak minden talpatalnyi helyet, és mi elindultunk a sűrűség felé.

*

Valaki meglökött. Fölbredtem. A Dózsa mozi előtt ültem, és vártam a buszt, mely Fehérvár és Baja közt szállítja az utasokat, köztük minden nap engem is.

Meglepődtem, hogy a zöld fű helyett piszkosszürke aszfalt vesz körül. Szomorúan ébredtem rá, hogy a mélységes zöld homály csak álom volt. Előkeresgéltem bérletemet, s beálltam a felszállók sorába. Néztem a leszállókat.

Ekkor megjelent egy fiú az ajtóban. Feltűnően ismerős volt. A haja fekete, hosszú és hullámos. Feketén csillogott a kabátja, nadrágja, csak vakítóan fehér puma cipője és az ezüst dísz a bőrszóján villant ki öltözetéből.

Amikor elhaladt mellettem könnyű lépteivel, rám mosolygott s közben leejtett egy darab papírt. Felvettem, utána akartam vinni, de úgy eltűnt, mintha a csillogó üveglift vitte volna hirtelen le, a föld alá.

Szétnyitottam a papírt, három szó volt rajta:

"mélységes zöld homály".

A meglepetéstől kábultan léptem fel a buszra. Azon gondolkodtam, mi volt ez: álom vagy valóság?

Talán mese!

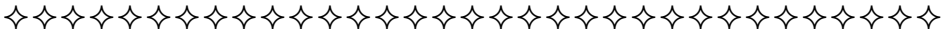

Milyen vagyok?

*Milyen vagyok? Lelkes, elszánt,
életúnt, depressziós, hülye, naiv és őrült.
Vadító és unalmas, jellegtelen és jellemző.
De hogy eredeti... azt nem hinném.
Vagy mégis?... Mondd, te milyen vagy?*

(Molnár Krisztina)

Fekete tincsekkel
Zöld párducszemekkel
Csúf démonként
Sötét mocsaras őserdő mélyén
Sugártalanul
Keresem mégis
- Vérző sebekkel
Égő álmokkal -
A Megkereshetetlen.

(El)jövő?

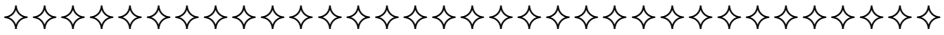
Úgy érzem a jövő már megtörtént velem
Nem értem miért élek a jelennek
Mikor már éltem a jövőnek.

Sehol

Sehol napon, ott a mély időben
Csokolódzó szép remegő légben
Végtelen mezőn, suhogó szélben
Csönd utak zúgnak, csillámló fényben.

Pillanat

Jázmin illat, májusi csók
Csillag az égen, szemed sötétje
Kémények füstje, mely nem hagy látni
Fehér lepel, bőröd színe
Szellő suhogása, szavad suttogása
Zöld mámor a fű közt, reményeid
Zápor zuhogása, lépteid nesze
Nevetésed, e tejút kacagása
Csillagok csilingelése, ábrázatod
A zene hangja, hallgatásod
Csillogó szemed, kíváncsiságod
Csoda az égen a hullócsillag.

*Lángoló csillagok közt
reszketek
Halk virágok suttogják
sóhajom
Folytatásban ébredek
Hajnali jajdalok
Kék színű magány
szövi tovább vágyálmaimat.
A monoton Nap vigyorogva
éget
Felszisszenek, mint akit
kacagó rózsza tüskéje mart meg.
-Az illat édesít-
Menekülök magamtól
Fázó emberek közé
a nyárba.*

(Molnár Krisztina)

Élet?

*Szeszélyes személyem szentélyén
gyűjtött gyűrűk, gyöngyök gyülekeznek
Saját, súlyos, sokoldalú sóhajaim
Keményen koppannak komoly kálváriámon
Lelketlen, léha lajhárok lelkeket leleményesen
Pucéran pellengérezik, pedig parttalan
Csillagtalan csorba csonkja csak
Álmodó, ábrándos álmainak
Élve élni, ébren ébredni
Soha senkinek sem sóhajtani
Felrepülni fulladozó fullánkjaik fölé
Kétségbeesve keresni kiutat
Lent loholni liánok léggököreinel
Botorkálni bambán becsapottan.
Mondd megéri? MÉGIS, MINDIG!*

Rémség

*A felsikoltó kísértet
belenyugvásomat látva
elhatározta, hogy lelép,
a színről.*

xxx

*Félek
élek
kérek
téged
kövess!!*

(Tóth Bálint)

Mese

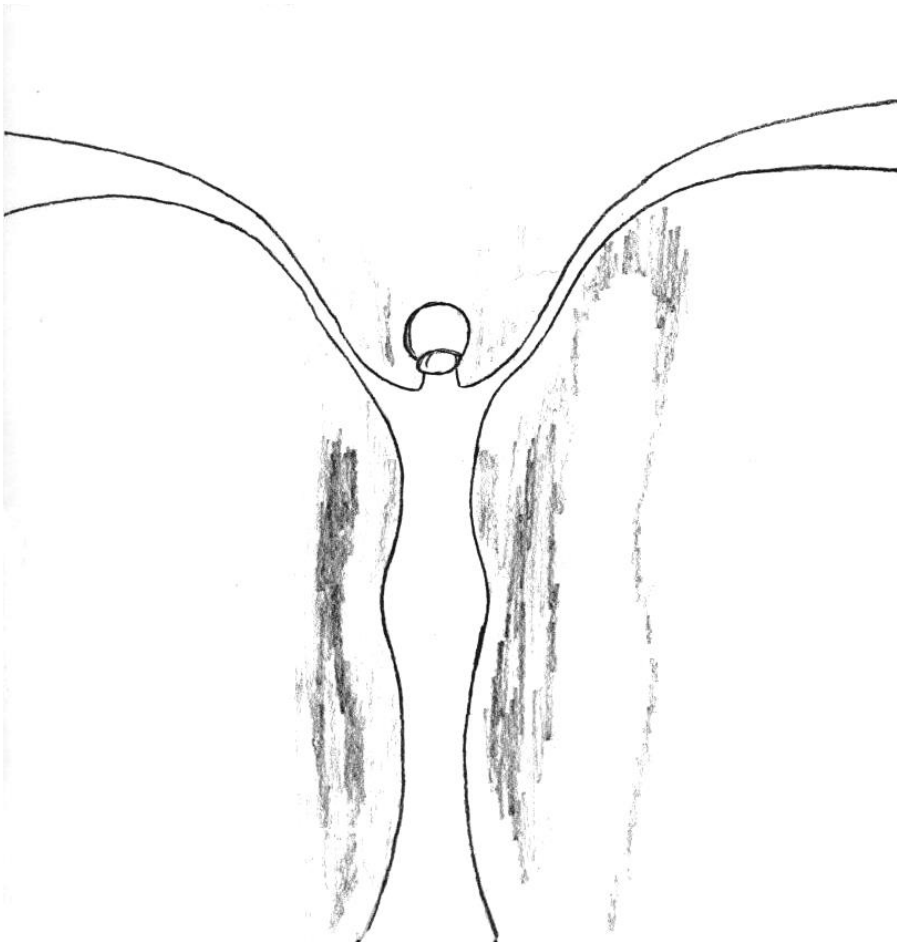
*A mélységes mély homály alján ülve
Lebegek a csillogó üveg-felhőkarcoló fölött
Kábultan álmodom a valót.
S közben felrémlik a mese valósága
Zene hangjai közt bibelődöm álmaimmal
Elhitem magammal, hogy a jelen a múlt
- A tél hűvös árnyéka didereg -
A jövő pedig olyan elérhetetlen, mint
A nagy fáraó piramisának csúcsa.*

Tűzben

*Kókuszos mandulás isten
Bóditó fekete csillag
Mámoros fűszeres illat
Fenséges jeges tűzben
égek.*

*Rengő ringó lány
zengő bongó árny
csillanó libbenő vágy
Zene szól.*

(Tóth Bálint)

Kárpáti Andrea

(1984-88)

Fohász

*Rég várlak Téged, ki
föld porából vétettél, s most
szellemként lebegsz előttem, mint
Istenség.*

*Rég várlak Téged, ki
szellemvoldból most lassan
visszatűnsz.*

*Kacér mosolyod átsugárzik
az éjszaka bíbor palástján.
S a föld porával eggyéválva
hallgatod imámat.*

De mégsem vagy itt!

Kiss Ágnes

(1984-88)

Párhuzamosan kapcsolva

*Mottó: " A feszültségmérő műszert mindig az
áramköri szakasszal párhuzamosan
kell kötni." /fizika/*

*Már egy órája
csak a Zolára
várok.*

*Ha egy feszültségmérőt
kapcsolnának rám,
leégne a huzal.*

*Még néhány volt,
és Ági csak volt,
mert a hajam
égnek állva
szikrázik.*

Gondolkozzunk logikusan !

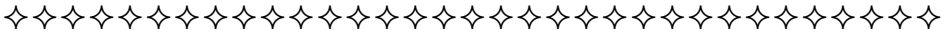
avagy

Körkérdés: "Mi lesz veled édes fiam...?"

*Lent van a padló
fölötte az ágy
azon fekszel te
rajtad ülök én -*

és tervezzük a Jövőt

/hátha bejön belőle valami ...!/

Csak egy kopogást!

*Egy kopogást várok.
Egy ajtókopogást, ami után belép egy láb,
majd még egy, egy törzs, két váll, kar, és
egy szőke fej
Te.*

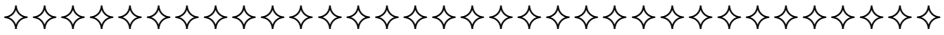
Amikről nem szoktunk...

*Vannak dolgok, amikről
nem szoktunk beszélni
csak érezzük őket,
mint langyos őszi esőt
hullni a fáradt mezőkre,
úgy csüng rajtad két szemem
úgy nézi széles válladat
azt a kisfiús mosolyt
a szád szögletében.*

Eltiporhatsz

*Eltiporhatsz
megalázhatsz
szemembe köpött
vigyorodat
nem látom.*

*Lehajtom
a fejem.*

Egy kis pokol

*Mottó: Egy kis pokol
mi az nekem
Egy kis pokol
az életem*

*Begyömöszölnék egy szekrénybe,
hogy semmid ki ne látsszon
nehogy kísértésbe hozzon.
Odacsuknám ujjadat az ajtóhoz,
majd Tarzanéval összevetett ordításodból
velőtrázó egyenletrendszer alkotnék.
Szennyes vízbe helyeznék:
ha tiszta vagy, tündöklő fényed
úgyis messzire ellátszódna.
Ecsetet nyomnék a kezedbe,
hogy saját képedre festhesd át a Földet.
Terítővé varázsolnálak
és ráborítanálak a világra.*

Sziget a szívemben

*Szigetet kaptam az élettől.
Úgy rendezhetem be, ahogy én akarom.
De én csak téged viszlek magammal.
Ha eljössz, és itt maradsz,
Én örökre itt tartalak.*

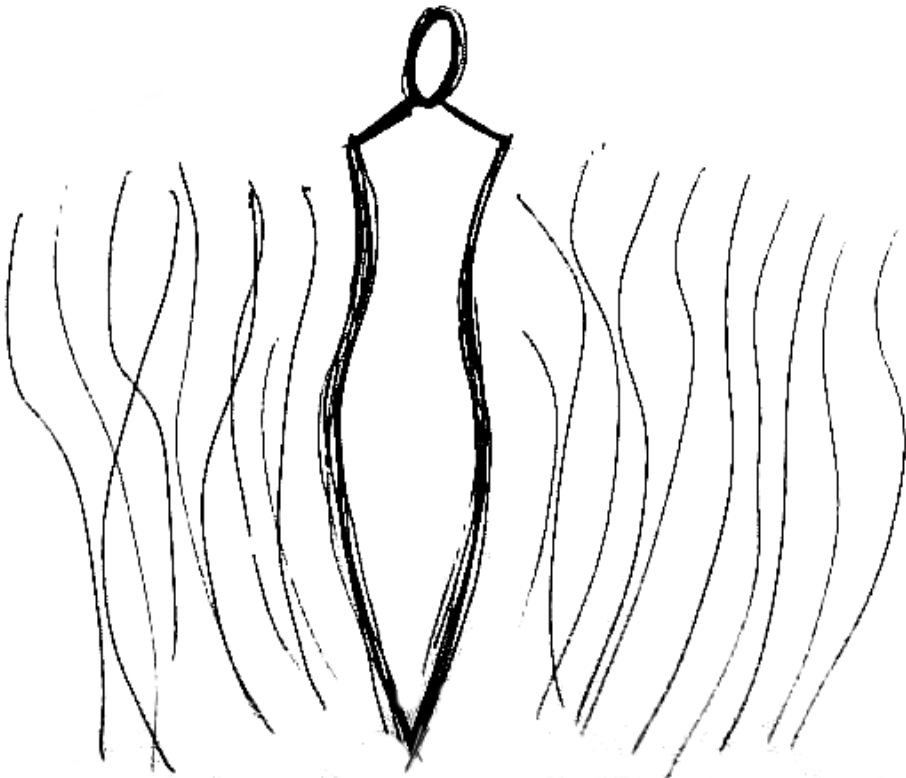
Szeretlek

*Szeretlek, szeretlek
ezt másképp mondani nem lehet,
mert így szép, így egyszerű
így feltűnés- és tündöklésmentes;
ez egy olyan érzés, ami megfoghatatlan
láthatatlan és halhatatlan
ez egy lánglelkű örület
a szavaiddal együtt, miket a fülembé súgysz:
Szeretlek, Szeretlek, Szeretlek.*

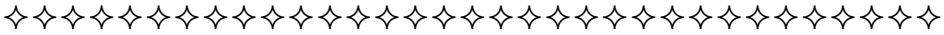

Hozzád

*Furcsa pezsgés, bizsergő lét,
mely érted meghalni késztet.
Szívem csendül, hozzád szól a
mélyből, vízből mint a visszhang.
Hozzád elért, zengő, pergő
szóval téged feltart. Szeress!
Ennyi volna mára parancs,
szózat, kérés. Vétek lenne
ennek ellenállni. Nem tudsz.
Mekavar e furcsa pezsgés,
bizsergő élet, mely tudva-
tudván érted halni késztet.*

(Tóth Bálint)

Éreznem is kell...

*Ha azt mondom, hogy számíthatsz rám,
Akkor számíthatsz rám.
Ha azt mondom, bízatsz bennem,
Akkor bízatsz bennem.
Ha úgy érzem, szeretlek,
Akkor szeretlek.
De ha csak mondom,
Az nem biztos!*

Elfeledlek

*Ne gondolj rá. Menj.
Lásd az ősz is elsuhan.
Ha nem vigyázol
Magaddal visz.
Lehull egy sárguló levél
Felkap mintha nem lettél
Volna soha itt.*

Madarak

*Múló könnyekből árad a lila pára
Hozzad érve lángra kap tőle a szív
Mert szikrája égő piros szikra.*

*Fönn szállnak azok, kik mentesek a portól
Levegőbe vitte őket a szabadság-vágy
Soha nem lehetünk olyanok, olyanok mint ők.*

*Könnyü szárnyuk emelinti pihetollú testüket
Golyó s erősebb vad, mi okozhatja vesztüket
S ó jaj, jaj a szerelem is náluk sokkal könnyebb.*

*Vonuljatok csak ég királynői, fejeteken
A korona, mely után örök vágyam húz csak:
Egyszer elröpülni, messze röpülni veletek!*

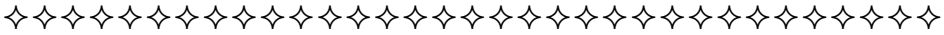
Megpróbáltatásaid ajtajában

*Ne ess át a küszöbön!
Nem biztos, hogy megtalálod
óvni tudod fűtől-fától.
Vigyázz, mert sok csak hamis
lehet fénylő kő is kavics.*

*Állj meg hát a küszöb előtt!
A boldogságért tenni kell.
Minden bokrot megmozgatni
amit lehet felkapkodni:
hátha köztük az igazi.*

*Küszöb előtt véssd eszedbe!
Nyitott ajtó becsukódhat
előtted is, ha nem vagy résen.
Nem minden nő karja nyitva
várja, hogy te betévedj.*

*Am ha mégis úgy döntöttél
semmi csapás nem rendíthet:
LÉPJED ÁT HÁT KÜSZÖBÖMET!*

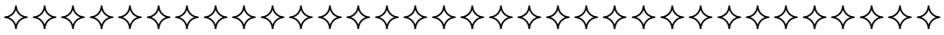
Oszlopok

I.

megérkeztél hozzám
pedig nem vártalak
nem nyitottam sark
ig a kapukat hogy
idetalálj és nem i
s szerettelek az e
lső napokban úgy g
ondoltam megint jö
tt valaki hogy azt
án elmenjen de te
itt maradtál sorsu
nk szála összefonó
dott bár akármelyi
k pillanatban szét
szakadhat és a rem
ények helyén egy ü
res romhalmaz mara
d a széttört kép s
oha újra össze nem
áll nem ígérem hog
y örökre a tied ho
ltodiglan - holtomig
lan és nem zengek
szép szólamokat az
elmenni készülőt i

II.

géretei úgysem tar
tják vissza ha úgy
határozott hát men
nie kell mikor elő
ször megpillantott
alak talán nem is t
etszettél mikor me
gismertelek nem tu
dtam álmodni nélkü
led a napok nemcsa
k ünnepekből állna
k a meghitt mát kö
veti a holnap amel
y sokkal szürkébb
lesz mint az előző
volt amikor beléps
z a szobámba mindi
g valami új fény g
yullad ki amit sze
retnék a markomban
tartani egy fénya
mi csodaszépen vil
ágít és az te vagy
kicsi bolond várom
kopogásod az ajtón

Horváth Beáta

(1984-88)

Egy lány balladája

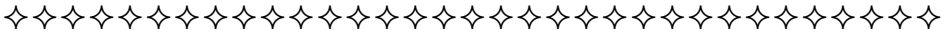
Lent a parkban az őszi avart kísértetiesen kavarta a szél. Lassan alkonyodott már. A közeli játszótérről gyerekek kacagása szűrődött feléje. Minden egyes kacaj élesen hasított a szívébe, fájt rá gondolnia, hogy valakik még örülni is tudnak valaminek. A pad törött támlája nyomta a hátát, de nem volt ereje, hogy előrehajoljon. Lassan már fél órája várt. Izgatott volt, kezében idegesen szorongatta papír zsebkendőjét. Várta Őt. Őt, akivel az előző este ismerkedett meg. Bízott abban, hogy ma este találkoznak, de lassan készült lemondani már erről a reményről. Hirtelen megjelent előtte a tegnap esti jelenet: maga előtt látta a hatalmas forgatagot, egészen közleről a fekete bogárszemeket, melyek tánc közben igézően néztek a szemébe. Ő először zavartan elkapta a fejét, de aztán gyönyörűséges érzésekkel nézett vissza rá, s gyöngéd bizsergést érzett, ahogy a két szempár tekintete egymással összekapcsolódott.

A fiú még szorosabban ölelte magához. Így imbolyogtak lassan a tánc ütemére, talán nem is hallva a zenét, s nem is látva, érzékelve mást, csak egymás közelségét.

A szám végén sem engedték el egymás kezét, együtt maradtak. Észre sem vették, s már az utcán találták magukat, útban a lány otthona felé.

A fák csendesesen dőltek jobbra-balra, titokban vigyázták szerelmüket. A kapuban gyengéden elbúcsúztak, s a fiú másnapra meghívta őt a Nagy Parkba.

A lány egész nap készült élete első randevújára. A legdivatosabb ruháit sorban dobálta félre, nem tudta eldönteni, melyiket is vegye föl; melyikben lesz a legszebb. Végül eldöntötte, azt veszi fel, amelyikben megismerkedtek. Öltözködés után beült a fotelbe, másodpercenként nézte az óráját. Nem akart hamarabb odaérni, mint Ő. Az idő csigalassúsággal haladt. Nem tudott tovább várni, mégis előbb elindult. Így most itt ül a padon, és vár. S ennek lassan egy órája. Már sötétedik. Menni kéne, mire vár még? A tér is kihalt. A lámpák egymás után gyulladnak fel, fényük átsugárzik a fekete lombok közt. Borzongni kezdett. Maga sem tudta hirtelen, a hidegtől-e vagy az egyedüllétől. Még ült ott egy darabig, aztán lassan fölállt, egy pillanatig gondolkozott, majd arcvonásait megkeményítve határozott léptekkel megindult hazafelé.

- Evelyn - álnéven író költő verseiből

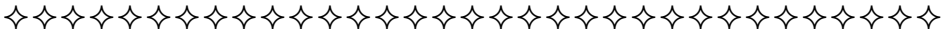
(Radír, 1987/88)

Kereslek

*A hangodat keresem
mert szeretem
Az arcodat keresem
mert szeretem
A szemedet keresem
mert szeretem
A kezedet keresem
mert szeretem
Jajongva kereslek
mert szeretlek
mert szeretlek.*

*Kereslek telek
tovatűnt havában
kereslek szelek
vinnyogó jajában
kereslek madarak
tavaszi dalában
Kereslek mesék
csodatavában
Kereslek hamvadt
tűz paraszában.*

*Kereslek minden
szívdobbanásban
kereslek nappalok
józságában
kereslek éjjelek
méla magányában
De nem talállak, óh nem talállak
jaj, hova tűntél, hova lettél
Én egyetlen
sohasem volt kincsem.*

N. N. álnéven író novellista munkáiból

(Radír, 1987/88)

Ballada egy esőcseppért

Szemerkélt. Cseppre csepp hullt a földre. Néztam az ablakon át az utcán rohangáló embereket, ahogy a lassan növekvő pocsolókat kerülgetve siettek erre-arra. Hogy hová, nem tudom.

Aztán elkezdtem lesni ablakom, ahogy nekiütődve az égből jött vándorok elkezdtek csorogni rajta végig, lefelé. Melyik így, melyik úgy.

Az egyik kis sovány, ki még csak most érkezett, megkapaszkodott. Felfelé tekintett, talán anyafelhőjétől búcsúzott, s vágyott vissza az égbe, de aztán megnőtt súllyal követni kezdte társait. Gonddal kerülgette a rég tisztított üveg piszkát, míg a többi szinte száguldott a mélybe; de rá is egyre több kosz ragadt, s már zuhant ő is végzetébe, s csillogó testéből, mint társaiból is, csak egy koszos kis pocsoló maradt.

Hallottam még kiáltását, melyben istenéhez kiáltozott halálától félve, aztán látva végzetét, elfordultam, és megsírtam e kis balladát érte.

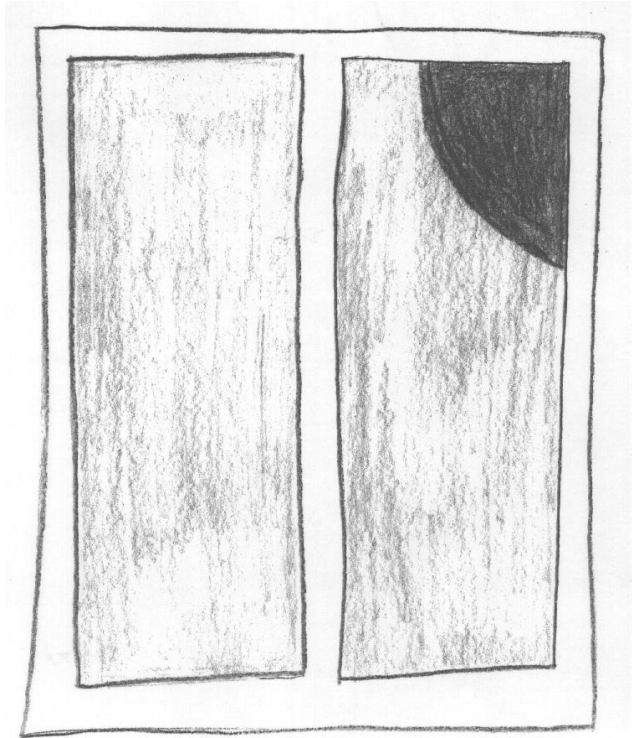
Jiling Jácint

(1984-88)

Az ablakban állva

*Minden próbálkozásom kudarcba fulladt.
Minden egészséges elme siessen segítségemre!
Minden egészséges elme kudarcba fulladt.
Minden próbálkozásom siessen a segítségemre!
Minden próbálkozásom kudarcba fulladt.*

*Egészséges kudarcba fulladt.
Minden egészséges próbálkozásom.
Minden próbálkozásom kudarcba fulladt.
Minden egészséges elme siessen a segítségemre!
Egészségemre!*

(Tóth Bálint)

Szabó Kriszta

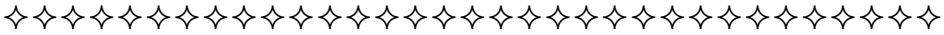
(Radír, 1988/89)

Érzések?

*Miért kell gyászt
Vinni az életbe?
Miért kell könnyeket
Ejteni az örömrre?
És ó miért van olyan
Ki gyűlöli a szeretetet?*

*Miért nem vesszük végre
Le a fekete fátylakat?
A keserű könnyeket
Miért nem töröljük le?
S miért van még olyan,
Ki gyűlöli a szeretetet?*

*Majd, ha szívünkben
Kisüt a nap,
Majd, lehullott könnyeink
Felszáradnak,
Akkor végre a fekete fátylat
A fehérrel cserélhetjük el,
Akkor lehullott könnyeinket
Hamarabb felejtjük el,
S akkor már nem lesz
olyan, ki gyűlöli a szeretetet!*

Harc

*Ne állj meg
Az úton!
Ha elfáradtál,
Lassan bandukolj tovább!*

*Ne állj meg az úton
Ha körülötted
Citromsárga és sötétzöld
Már minden!*

*Ne állj meg,
Még ha látod,
Hogy már nem vagy messze,
Menned kell, menned a
végtelenbe!*

*Ha már túl magasra érsz,
Ha már levegőt nem kapsz többé,
Akkor van már
Közel a cél.*

*De addig ne állj meg,
S egy jótanácsot fogadj meg!
Kerüld a pocsolyákat,
S csak piros úton lépdelj!*

*Ne nézz bele
Egy pocsolyába se!
Ne nézz a sárgára,
Ne nézz a zöldre!*

*Nézz az út végére!
Fel a világoskék égre!
Bele a vöröslő napba!
Fel a csillagokra!*

*S közben szívd
Magadba utad
Illatát, egy nagy
Levegőt, mi vezet!*

*És ballagj
Lassan tovább!
Lassan, lassan
Gyalogoljál!*

*S ha már elérted
Utad végén a
Vöröslő napot,
Akkor állj meg, fordulj*

*Vissza, nézz az útra,
S a csúcson kiálts egy nagyot,
Hogy megérkezzem, végre
Itt vagyok!*

Álom

*Ő csak áll lekötözve.
Miközben valaki késsel
Döfködi, csak mosolyog.*

*Testén nincsenek sebek!
És csak én látom, hogy vérzik,
De én nem segíthetek!*

*Béna vagyok : nincs kezem
Néma vagyok, nincs erőm
Szólni semmit nem tudok!*

*Lehunyam hát szememet.
S álmodom, hogy van szívem.*

*Újra nőnek karjaim,
Hangom újra felfakad.*

*Most kiálthatnék: vigyázz!
Most odarohanhatnék,
Letéphetném kötelékét,
Hogy újra szabad legyen.*

*De csak állok, mozdulatlan,
Tudom már: gyáva vagyok.*

*Elvesztettem a hangom.
Elvesztettem az eszem.
Elvesztettem a szívem.*

*Ő csak áll lekötözve.
Miközben valaki késsel
Döfködi, csak mosolyog.*

*És én tágult szemekkel
Látom vérző sebeit:
S segíteni nem tudok!*

*S felnyitom újra a szemem.
S ő csak áll velem
szemben,
Lekötözve, csendesen,
Csak áll, áll és mosolyog.*

*Hirtelen kezemre nézek:
A tenyerem kést szorongat!
Felé lépek,
Most döfök és ordítok,
S elájulok:
Ő fölöttem mosolyog.*

Ima - szerelmes órán

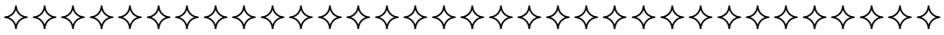
*Nézz rám
ezen a zajos órán
Jajj!
A szívem zakatol,
Lelkemben vad pokol,
Uram!*

*Az utcán emberek,
A dolguk rengeteg
Jajj!
Egy sem néz rám.
Mindenkinek van barátja,
Csak én vagyok árva,
Uram!
Segíts nekem!*

*Kérem tőled, erőm legyen
Elmondani, hogy szeretem.
Úristenem,
Segíts nekem.*

(Molnár Krisztina)

Pipás István

(1988-90)

Misztikum

Szikrázó fenyvesek, lila mezők, sápadt patakok közt folyt az útjuk...

Fáradtak voltak. Nem fizikailag, nem is szellemileg. Inkább egy megmagyarázhatatlan, "harmadik típusú" kimerültségük volt.

Azért csak hajtották tovább szekereiket. Ki-ki a magáét. Ha valamelyikük lemaradt, sorsára hagyták. Nem tudtak, s nem AKARTAK segíteni rajta.

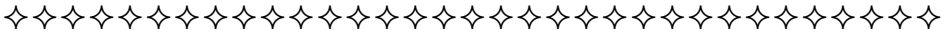
Nem teheték, mert akkor őket is e l n y e l i a hömpölygő ÁRADAT sodrása...

Be on the Dead-End

*Ízekre szedő szavak
Mindig kifordítanak
Kínlódva keresni megoldásokat
Leadni mindenből, sokat...*

*Aztán halványulnak a közhelyek
Vádolni akarsz
így könnyebb
A távolság nem jön közelebb.
Ha messze mégy, utánad megyek.*

*Az alagút labirintust rejt
Csupa tükör
sokszor csapdába ejt...
A sínek a vakvágányon is azok
-szűrt. Fény sincs mindig -
Vigyázat, nem csalok!*

Missing

*Tompa fájdalom ül a szobán.
Itt vagy a falakon, a polcokon, a zene ütemében. Csak Te hiányzol.
Nincs itt a hangod, a bőröd, a szemeid fénye. Tízezer év messzeségből
üzen a szerelem...*

*Akkor még nyíltak jázminok, és buja íze volt a levegőnek.
Nincs könnyem, pedig könnyebb volna elviselnem az őszt. Szikrázik a
nap, és ragyognak a sárga fák...*

*Nagyon fáj.
Annyi mindent adnék még Neked.
Tudom, nincs miért, és elfecsérelt erő, idő volna csak.
Mégis.
Miért voltál gonosz velem?
Miért voltál éjszakáim Holdja?
Miért kellett elvenned előlem a NAPOT?
Miért kellett neked a lelkem?
Miért hagytál avas napokon egyedül?
Miért hagytál JÁTSZANI?
Miért, miért, MIÉRT?
...Annyi mindent adnék még Neked!
Sok baj és gond közt Kék Sziget volt az éj Veled. Olyankor jáspis és
smaragd virágok nyíltak. A Reggel mindüket elhervasztotta.
Sokáig álltam és vártam Rád, de Te nem mozdultál felém. Csak néztél
ezüsthátú szemeiddel. Könnyeid gyémántokként hulltak az ölembe.
Fáj, hogy nem tartottál velem.*

...

Az Angyal átment a szobán, és többé nem tér vissza.

1989. október

Álom

*Meggyűrűzött szavak szállnak
az ónszürke magasságban
Mefeketiült bódék felett
pislákoló napsugár van*

*...Skarabeusz fészkel
Kifolyt szemem helyén
Gennyes lé csorog el
Csontos erek mentén...*

*Kellenek szárnyas istenek
mutatni merre menjenek el
S meddig ér a szerelem...:
téged mért nem érlek el*

*...kitárt karjaim közt
Megfeszült jelbeszéd
Torzult folyosókon
Utat török feléd...!!!*

Különbség

*Neked gitár,
nekem zongora,
Neked madár,
nekem orgona
kell, hogy szabadnak higgyük
magunkat a sötétben.
De a csillagok börtönében
Elmosódnak az ellentétek.
A kaméleonok még élnek...
Félek...*

1990. jan. 5.

Mihók Attila

(1988-92)

Változni kell!

- 1 *Változni kell!*
Tudni kell!
Hadd olvadjanak el,
2. *Az emberek.*
A tűzben,
Mely bennem szendereg.

(Lipovszky Lél Keve)

Hexameterben hõn szeretett kis kedveseimrõl

*Sajnálatsnak gyõngyét fûzõm, képzeti láncát.
Kedvetekért nem járom el álmom végzete táncát.
Számra mosolyt ne taposs, majd elleszek én a
sarokban,
Hisz nem a holnapi csúf dõgök ám igazán a halottak.*

Klasszikus szonett

- 1. Utáljatok!
Nevetek.
Minden ruhát levetek,
Bosszútokban ugráljatok!*
- 2. Nevessetek!
Meghalok.
Minden bajom itt hagyom.
Megoldást ti keressetek!*
- 3. Meztelen lebegek,
Még repülök, még szállok
Felettetek emberek,*
- 4. Mert innen mindent látok.
Nyertem! Ismét vicceltem,
Hisz alattatok állok.*

(Lipovszky Lél Keve)

Móri Szilárd

(1989-1993)

Nyugi, csak meghaltam!

- Neve?
- Várnai Aladár.
- Született?
- 1975. október 6-án.
- Halálának időpontja?
- 1991. szeptember 22. 13 óra 27 perc.
- Halálának oka?
- Autóbaleset.
- Lélekszáma 4217-es lesz. A Halálmezőre kerül.
- Köszönöm.

Most itt vagyok.

Szent Péter utasítása szerint a Halálmezőre kerültem. Ez a Paradicsom és a Pokol közötti "semleges" terület, vagyis az életemben nem voltam sem nagyon rossz, sem nagyon jó. Tulajdonképpen örülök annak, hogy ide küldött, mert így legalább szabadon "járkálhat" a lelkem az emberek között. A paradicsomot egyébként sem szeretem.

A halál az egyetlen olyan esemény, amit az ember többnyire csak egyszer él, illetve hal át. Egyszer és utoljára. Ezért gyakorlatilag elfelejthetetlen. Én is emlékszem a kamionra, amelyik nagy hangjelenséggel járó kölcsönhatás közben megpróbálta átadni - 60 mérföldes sebességéből adódó - mozgási energiáját. Nemcsak, hogy megpróbálta, sikerült is neki. Ennek következtében néhány tizedmásodpercen belül két fizikai törvényszerűsége is átestem. Az ütközés pillanatában a kamion (mint ellenerő) rákényszerített arra, hogy átvegyem a hűtőrács mintázatát, mialatt termikus folyamatok is lejátszódtak. Amikor észrevettem, hogy a kocsi és a köztem lévő távolság már centiméterekben mérhető, hirtelen melegem lett, majd a hőmérsékletem - a hűtőháznak köszönhetően - lehűlt, és miután leváltam a karosszériáról állandóvá vált.

A sofőr kiugorva járgányából, hangosan jellemezni kezdte a Jóistent (tuti útleveél a Pokolba), aki pont elé küldte ezt a vak barmot

(engem). Aztán sajnált és magyarázkodott az összesereglett embereknek, hogy nem ő volt a hibás. Valaki kihívta a mentőket, de az orvos, miután meglátott, nem is foglalkozott tovább velem, mert úgy néztem ki, mint egy balkézrel festett befejezetlen Raffaello festmény. Nálam hullább hullát még a hullaházban sem találhatott volna egy hullarészeg huligán.

A rendőrség is kiért, és a vezető három szájjal magyarázta, hogy ő nem tehet semmiről, mintha csak én mentem volna a kamionjának.

Hogy mik vannak! Haláli, nem?

Úgy gondolom - tekintve, hogy milyen hulla jó helyre kerültem, megnézem a temetésem. Elvégre illik elmenni legalább a sajátomra. Ilyen halálra szóló élményt különben is vétek lenne kihagyni. Utolsó utamra elkísérem magam, hogy ne legyek egyedül.

Micsoda tömeg! Itt mindenki miattam jött ide? Most látom csak igazán, milyen népes a családunk. Két hétig a beszédtemák toplistáján biztos vezető helyem lesz.

Anyu természetesen megint túldramatizálja a dolgokat, tehát sír. Pedig ha tudná, hogy itt vagyok mellette?! Igazából mindenki csak néhány liter víz, por és némi fém keveréke miatt vette fel alkalomhoz illő legjobb ruháját és arckifejezését, így kifejezve legmélyebb együttérzését a T. család iránt, nem titkolva sajnálatát irántam sem, még akkor is, ha ezt én (szerinte) már nem láthatom. Bizonyítékul kicsináltatott egy csomó gaszt is, hogy tudjon mit rám pakolni. Hiába, a halál nem jár egyedül!

A család többi tagja állja a sarat. Fegyelmezett arc, semmi könny. Ahogy kell. Nem vagyok gondolatolvasó, így nem tudom, hogy mire gondolhat az öcsém, de nem áll jól neki ez a kifacsart ábrázat. A múltkor még fetrengett a röhögéstől, amikor lefejeltem az ajtófélfát. Kíváncsi vagyok, mit szólna ez a sok komor pofa, ha visszamennék a testembe (már amennyi megmaradt belőle), és utolsó kívánságként kérnék még egy dupla hamburgert Pepsi Colával. Azt hiszem, félrenyelne a keresztanyám a protézisét. A temető kapujára még ki kellett volna írni, hogy : "A főszereplő" halála miatt a mai temetés elmarad. A jegyek a temetőőrnél visszaválthatók." Talán nem lenne ennyire színpadias a kép.

Ott jövök (illetve hoznak) abban a dobozban. Van rá két lábszárcsontom, hogy lezárták a koporsómat. Hát senki sem gondol arra, hogy az ember szeretne néha egy kis friss levegőt szívni, éjjelente megmozgatni elgémberedett csontjait?! Így hogyan tartom majd a kapcsolatot a szomszédaimmal? Legközelebb, ha meghalok, előtte lenyelek egy feszítővasat.

Úgy látszik, az a lyuk lesz az én helyem, oda visznek. Azt mondják, örök nyugalomba helyeznek, pedig a következő életemben denevér szeretnék lenni. A denevérnek van a legjobb dolga a világon: nem csinál semmit, csak lóg.

Egy fekete öltönyös férfi monoton szövegbe kezd, az emberek csöndben hallgatják. Milyen megható egy ilyen temetés! Mindjárt sírok! Nemsokára rádobálják azt a sok földet a "lakásomra". Csak lazán fiúk, hogy ki tudjak jönni!

A fafejemen (bocsi a fejfámon) sajnós, nincs rajta az előre megírt sírfeliratom, csak olyan szokványos lett, azt hazudva mindenkinek, hogy ott vagyok. Ez alapján talál majd meg a család, a barátaim és barátnőm, hogy locsolás gyanánt beáztassa a koporsómat, nem tudván máshová dugdosni felesleges gaztermését. Senkinek sem jutna eszébe, milyen hülyeség engem sajnálnia, amikor ő van még életben.

- 4217-es jelentkezz!
- Jelen.
- Hányszor kell neked szólni?
- Bocsánat, temetésen voltam.
- Egy újszülöttnek, bizonyos Végvári Ádámnak szüksége lenne a lelkedre. Felajánlod?
- Nem lehetnék inkább denevér?
- Nem.
- Jól van, vállalom.
- Akkor távozz!

16 év múlva.

- Neve?
- Végvári Ádám.
- Született?
- 1991. szeptember 26.
- Halálának időpontja?
- 2007. szeptember 22. 13 óra 27 perc.
- Halálának oka?
- Autóbaleset.
- Lélekszáma 4217-es lesz. A Halálmezőre kerül.
- Köszönöm.

Fehérvári Keke

(1990-94)

Meghalt a Mese

*Oly kicsi és gyenge voltam
Ápoltam álmaim
Azt ígérték, fogják kezem,
De csak nevettek... mikor elestem.
"Gyere vigyázok rád
Mebűnhődsz múltamért
Elgyengítem lábad
A csalódás kövén!"*

*Dühös harcban a sötétséggel
Üres szobám mélyén
"Itt leszünk a közelben!"
S nevetést hozott felém... egy elfáradt szél.
"Ágyadhoz láncolom tested
Hol üres félelem kél
S imádom távoli hangod
Mely görcsösen sírásban él!"*

*Eltaszított vágyam szívemhez lép
Beteg és sápadt oltalmat kért
Nem értem lelkem bús szegletét
Eltaposom... miért nem hiszek?!*

*Kivárom a hajnalt
De szörnyű álmom oly szép
Mint agg elhagyott törpe élek
Mikor jövöm a múltamban ég.*

*Átkozom a hajnalt
Az öröm örök gyilkosát
Kinek kincse egy elrothadt virág:
Az Ébredés... csupán.*

Lipovszky Lél Keve

Klassztofóbia

*Miért nem kel fel a nap
Miért nem marad lent
Nincs szükségem fényre
De megőrjít a csend... szóljon valaki*

*Csapdába estem
Megszorít a tér
Gyötrő árnyékom
Folyton visszatér... kísér*

*Holnapom a tegnap
Az ég kezemhez ér
Bölcsőm gyertyáitól
A semmi ketrece véd...*

*Élet nélkül
Pusztulás nélkül
Sírhely nélkül
Miért nem temetsz el, hadd menjek el
KÉRLEK!*

*Köd mögé zártad a madarakat
Az út sárba öltözött
Mindent elrejtettél előlem
Csak a bezárt kapuk völgyét hagytad meg
nekem...
Vedd el ezt is...*

Az erdő barbár...

Lipovszky Lél Keve

Nem leszek hős...(soha)

*Folyton menekülök valami elől
Már magam sem tudom hova s miért
Eltaszítanám magamtól a testem
Rettegek, oly rövid az út
De folytatom!
Hol a megbékélés?!*

*Túl gyáva életet élek
Nem leszek a hősöd, ne kérj
Nem tudhatom meddig élek
Nem veszem el a tiéd, ne félj
Emeld le kezemről a hurkot
Ne játssz a testemmel...
Egy bábos vagy, óh aki csak játszik
Én letűnt normák megbukott lovagja
vagyok...
De folytatom!
Merre járok?*

*"Légy hős!
Vagy halj meg!"*

*Lassan kiégek belül, olcsó leszek
Elárult lelkem halkán megpihen
Gyenge alakom, nem rohan tovább
Megtörve bénán egy hosszú sorban áll.*

*Tükörben látom az arcom...
De nem én vagyok...de nem én vagyok...*

*Ásd el testem is kérlek
Oly magányos lelkem pora
Hazug a némaság
Nem leszek hős...(soha)*

Csapó András

(1990-94)

Jobbra...!

Balra...?

Jobbra...?

Balra...?

Sohasem tudtam dönteni.

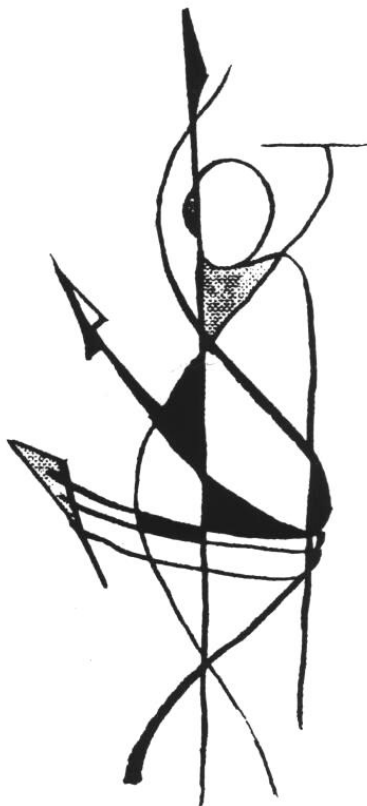
Aztán elindulok felfelé...

Vagy lefelé...?

Felfelé...?

Lefelé...?

Felfelé...?

(MolnárKrisztina)

Egy kis ilyen

*Ki tartósan
Lemerül,
Az megfullad.*

Te is fiam

*Brutus?
Szél-lebenyek
Szállnak,
Óriási a feledés,
Na persze:
Te is Brutus
Szél-lebenyek csak
szállnak.*

Egyszer csak

*Sikidomok,
És becsapódások
Vágják ketté,
Szétesik,
Durrán, csörömpöl,
De mindhiába.
Hiába,
Mert úgyis mindegy.*

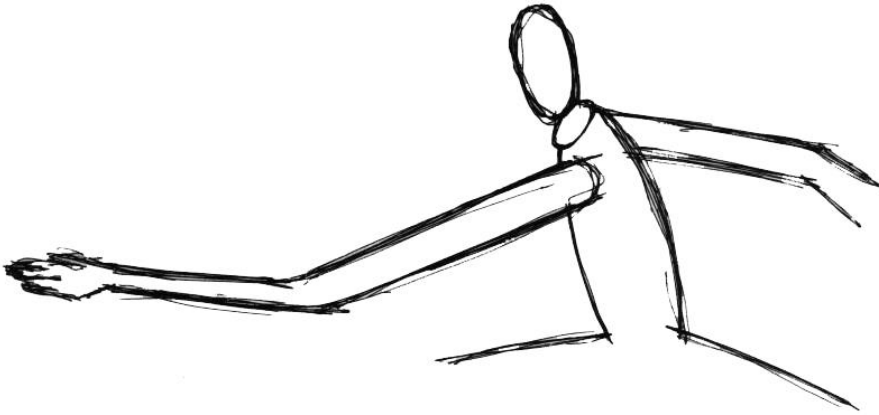
Fut a lábnélküli

*És már illan is tova,
Nem is tudom,
Persze a szemem kéne kinyitni,
És úgy nézni.*

*Fut, akár egy lábnélküli
Én meg nézem
Bár a szememet
Ki kéne nyitni.*

*Úgy fut, mint egy lábnélküli,
Már fáj a szemem,
Talán lehet,
Hogy ki kéne nyitni.*

*Úgy fut, és én
Kinyitottam a szemem,
Milyen csodálatos a kinti világ,
Akár egy lábnélküli.*

(Tóth Bálint)

A kék golyóbis titka

*Harcok és háborúk,
Mind a titkokért,
És a hajszák,
Pedig akkor
Röhögök majd nagyot,
ha egyszer kiderül,
Hogy a kék golyóbis
Nem is létezik.*

Piros(ból) rózsaszín

*Sötétkék felhők,
Tetején piros lovakkal
Úsznak az égen.
És igen!
Most jöttem rá arra,
Hogy lehet azt csinálni.
És lovak lassan
Rózsaszínné lettek.*

Fülöp Rita

(1991-95)

Monológ

A karácsony. A ti karácsonyotok. Az én karácsonyom. A Földön mindenkinek ugyanazt jelenti ez a szó: a békét, a nyugalmat és a boldogságot. Azt, hogy ekkor minden embert szeretet vesz körül.

A szívből jövő, elsőprő erejű szeretet mindent le tud győzni! Még az egymás ellen fellángoló vad, mély gyökerű gyűlöletet is.

Vagy mégsem?

... Az én hazámban nem. Te boldogan, és szép érzésekkel a szívedben ünnepled az Ünnepet. Talán nem is gondolsz azokra, akik nyirkos pincében fájó gondolatokkal emlékeznek arra az időre, amikor még ők is békességben éltek, s nem tudták, hogy mi az a háború. A karácsonyt, az összefogás ünnepét gondtalan szívvel várták, s Krisztus születésének estéjén örültek gyermekeik boldog mosolyának.

De most?

Saját életüket kockáztatják azért, hogy a hideg, sötét szobába belopjanak egy kis melegséget.

A kis fenyő sok fegyvergolyó szívettépő hangját hallotta, és látta a vad gyűlölettől csillogó szemű, rohanó embereket, akik talán már nem is emlékeznek arra, hogy ő régen milyen sokat is jelentett nekik.

Sok ember könnyes tekintetének kereszttüzében áll a fácska, néhány gyertyával feldíszítve, szinte csupaszon. A kisgyermek is örülnek neki, bár ajándékot nem találnak alatta. De nekik már csak ez a boldogság. Ezért mondják az imát, mely remegő hangon száll az ég felé, hogy utat törve a csillagok között meghallgatásra találjon.

Ők félnek. Te nem. De gondoldj rájuk! Legyen ez az ő karácsonyuk is!

Higgy ebben a szóban, és ne harcolj soha!

Ott keresd a jövőt, hol az erőszaknak nincs nyoma!

Csobánczi Péter

(1992-96)

Versek I.

1.

*Köszönetet kell mondanom
Hogy született egy alkalom
Melyben én létrejöttem
A mütőben megszülettem
Köszönet a résztvevőknek
Főleg a kivitelezőknek
Zengjek ódát
Arról mi is bánt
Van elég nem
Most hálát kell adnom
Hát hála neked*

*Kinek?
Neked apám
És neked anyám*

*Miért?
Az életemért
A szenvedésemért
A halálomért*

2.

*Fáj minden
Az élet a halál
Olyan vagyok mint kő a vízben
Süllyed míg iszapot nem talál
Ellepi a sok mocsok
Miért nem ocsudok
Ebből az örök rémálomból
Újra és újra halálból
Életbe újra vissza
Vissza
Nem elég egyszer
Nem akarom még egyszer
Hagyjatok
Aludjatok
Ti is fáradtak lehettek
Hát én mondjam meg nektek
Elég sötét már a fény
Elhalt már a lény
Elég a mocsokból
Elég a halálból
Elég az életből
Elég mindenből*

3.

Vége
Ez lenne az értelme
Azért bolyongunk
Hogy azt mondjuk
Vége
Ennek mi az értelme
Sötétség
Üresség
Félelem
Nem
Ezt értelem
Nem foghatja fel
Ehhez nem emberi agy kell
De miért
Dermeszt meg a vért
Ha a kínos gondolat
Mégis agyunkba látogat
Érzem az elmúlást
Nem érzek semmi mást
Csak az üresség leng
Húrja hangtalanul peng
S visszhangot vet a végtelenben
Hangtalan szívdobbanás
Értelmetlen idegrándulás
Érzem az érezhetetlent
Itt tartom a megfoghatatlant
Huss elröppent
Lángom máris ellobbant
Vége
Hát mi az értelme
Arra semmi sincs
Miért megyünk mi arra
Ez az út nem vezet tisztásra
Elveszünk ott mind
Arra nincs semmi nincs

4.

*Én már régen érzem
Voltam már itt nem kétlem
Ismerem a helyet
Tudom mi hol van
Jól írom a nevet
Mindent mint hajdan
Teszek újra és újra*

*Ismernek a falak
Némák mint a halak
Mégis hallom hangjukat
Értem minden szavukat
Mégsem lehetek társuk
Nem hallathatom szavamat
Nem értenének újra*

*Fejemet párnám meleg ölébe hajtom
Eltemetem ismerős régi arcom
Menekülök a vakító sötétben
Benne vagyok egészen mindenben
Magamat látom az üveges ajtókon
Könnyeim csillognak az asztalomon
Ott vagyok a vizesvödörben
Ott vagyok a pöcegödörben
Fanyar ismerős illatok
Édeskés keserű zamatok
Itt érzem őket mind
Itt*

5.

*A halál árnyékában
Senki sem bátor
Senki sem hős
Csak ember*

*Az élet fényében
Senki sem ember
Csak hős
És igazán bátor*

*Kóstold meg velük
Hadd érezze szellemük
Mi az mit kinevetnek
Mi az mivel így kérkednek
Halál az mit szádra veszel
Félsz majd ha a markában leszel
Ha ott ülsz asztalánál
Ha körülötted járkál
Ha a halotti tor fanyar íze szádba rondít
Ha torkod örökre néma és az ideg
Utoljára rándít
Kifacsart üres testeden
Akkor megtölt majd a félelem*

6.

*Megérintett a halál szele
Tovafűtt s szálltam vele
Testem feküdt a porban
Lelkem sötét régiókban
Járt kelt tudatlan
Fájt az élet
Gyötört a halál
Láttam a véget
Eltakarta a reggeli homány*

7.

*Temető vagyok
Halottak bennem a
gondolatok
Rothadó bűzük gyorsan átítat
Elhagyom üres agyamat
Feneketlen kút vagyok
Belémvesznek az ábrándok
Sírásuk fületem nyirbálja
Én vagyok életük akadály*

Versek II.

I.

*Már elmentem régen
Akár a csillagok az égen
Még látod fényem
De már elhagyott lényem
Az életem lassan
Kifolyik kezemből
Én próbálok okosan
Kilépni az életből
Azt mondom fázom
Pedig csak hiányzom
Testem kiürült*

*Repültem én régen
Mint héja a réten
Szabadnak éreztem
Örökké rab lelkem
Reptemnek lassan
Elfogy lendülete
És én igen gyorsan
Zuhanok mellette
Azt hiszik fázom
Pedig csak hiányzom
Szárnym elfáradtak*

2.

*Lehetnék-e bálvány
Szívednek oltárán
Hű lennél-e nevemhez
Hozzám jönnél mint emberhez*

*Vagy talán félsz tőle
Ki kitörhet egyszer belőle
Félsz nem lennél képes
Engem elviselni édes*

*Nagy falat vagyok tudom
Tudok jó lenni ha akarom
De bennem él a gonosz
Aki mindent eloroz*

*Ő rosszabb mint az állatok
Igaz ember vagyok
De hidd el nekem
Szívemben nincs kegyelem*

3.

*Lehetek-e megváltó
Mindent újra alakító
Mindent újra alkotó
Lehetek-e igaz
Ha betakar a gaz
Ha nem vagyok ravasz
Lehetek-e ember
Kit isten nem ver
Ki csak ott hever
Lehetek-e állat
Levizelhetek-e fákat
Leszek én még állat*

4.

*Én vagyok az élet
Én biztosítok örök létet
Nélkülem üres lenne minden
S hiába lenne agy a fejemben
Helyettem mehetnél el innen*

*Én vagyok a múlt
Fejemre sok dicsőség hullt
Sok átkot is kaptam
Most a föld roskadozik alattam
Mert összes átkomat megtartottam*

*Én vagyok a jövő
Mutat s jelent jövendő
Keresem az utat
Melyet oly sok kutat
Mi máshová mutat*

*Én vagyok a halál
Bennem dicsőséget senki nem talál
Eljövök mindenkiért
Ha letöltötte idejét
S megette utolsó falat kenyerét*

5.

*Azt hiszed érted
Akkor miért nézed
Olyan bamba szemekkel
Akkor miért magyarázod
Tehetetlen istenekkel*

*He egyszer láthatnád
Ha egyszer megtapasztalhatnád
Mondod ezt te
Pedig te vagy a vak
Nem én te*

*Nézz inkább körül
Nézd meg ki is áll felül
Tényleg így gondolod
Ott van vagy belül
Talán te is tudhatod*

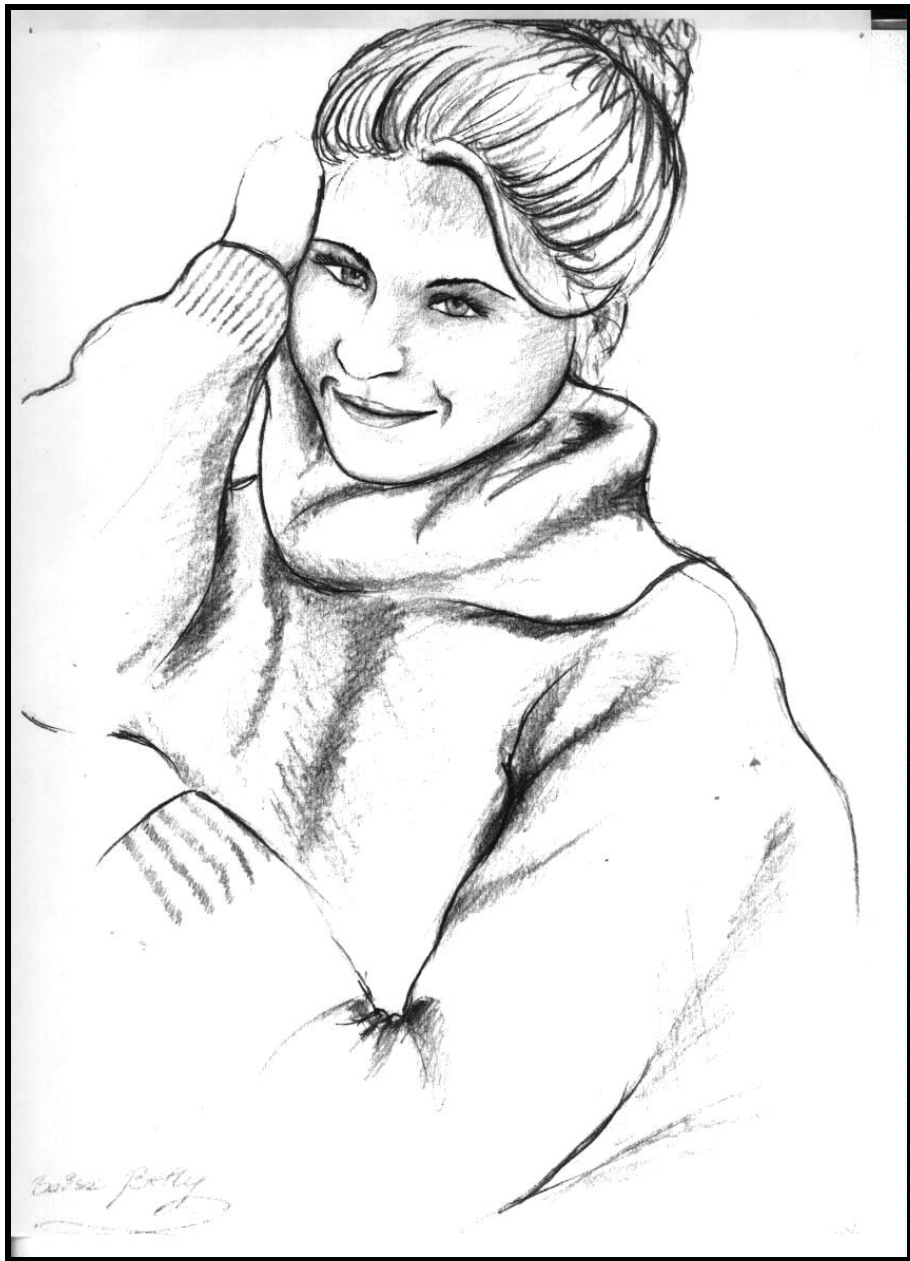
Az álarc mögött...

- I. *Az álarc mögött
Az arcod helyett
Valami néz rám
Valaki rám vár*
- II. *Az álarc mögött
A szíved helyett
Üszkös romok
Elmúlt harcok*
- III. *Az álarc mögött
az agyad helyett
Sötét szoba
Gumi hajba*
- IV. *Az álarc mögött
Az életed helyett
feneketlen tó
Át nem úszható*
- V. *Az álarc mögött
Az ember helyett
Bújik a gonosz
reszket, te bomolsz.*

Oly szép vagy

- I. Oly szép vagy
Oly megfoghatatlan
Mint az őszi fagy
Oly megoldhatatlan
Az ok mely létrehozott
Már rég elkárhozott
Kialudt fénye*
- II. Bár szép vagy
Szívem megdermed
Félek nem te vagy
És nem a te érdemed
Hogy most itt állok
És hiába kiáltok
Választ nem kaphatok*
- III. Igen szép voltál
Testem elporladt
Hát visszakaptál
Horgodra ember akadt
Önmagát a bamba
Küldte hát a halálba
Megszabadult végre*
- IV. Újra szép leszel
s felfoghatatlan
És mindent úgy teszel
Mintha újra halhatatlan
lenne por tested
A képet újra te fested
S felteszed a kérdéseket*

Baksa Betty : Kölcsönkért pulóver

Kácsor Zoltán

(1992-96)

Szomorú...

*... mikor lebukik a nap
Az égen
... mikor elveszik a dal
Az éjben.
... mikor kialszik a tűz
A létben,
S a szél pernyét űz
A légben.
... mikor méla csend honol
A mélyben.
... mikor borús est borul
Egy lényre.*

Üvegbe karcolni

*Mindig a nagy munkára vártam -
Üvegbe karcolni a nevem.*

*Az arcom ráncosodik, és nem fogok látni,
Mire üvegbe karcolom a nevem.*

*Mozogni képtelen vagyok,
Hát magamnak képzelem az aranymosók
Elvesztegetett perceit.
Üvegfélét karcolok az így üressé
Lett percekben.*

*Aztán már csak az ujjaim mozgatom,
És öreggé válok percek alatt.
És többé nem mozdulok gondolatomban -
Ha az üveget elhozzák,
Beleírni a nevem, tehernek érzem
Mind, akik hozzám, miattam eljönnek.*

2000. 02.

Az álmos gyerek tekintete

*misztikus, és
hideg, mint a jégtömb felszíne.
Az álmos gyerek
nem tudja mit lát, egyszerre
nem is tudják, mit látnak, akik látják.
Bele tud sűrűsödni
másodperceinkbe csoda,
másodpercekre*

*idős gyermek és ébredező felnőtt
az álmos gyerek.
Az álmos gyereket nem lehet megszülni,
nem lehet felnevelni, csak látni lehet
az álmos gyereket.
Képesnek látszik mindenki,
de nem tud őrzője lenni senki,
nem tud saját nézéséről,
mikor így néz,
mikor pedig összekeverhetnénk az arcával
az ember arcát.*

2000. 02.

Betegség, mozdulatoktól

*Betegségünk magyarázzák.
Betegség, egy pont felé figyelem
mindig, beteg vagyok, de még nem emlékszem,
melyik mozdulatoktól. -*

*Hang- és ujjcsábítás, lehet pupillatágulás,
váratlan szemembe nézett várakozás. -*

*A visszatért szerelem
megérint utolsó szobámban is;
félhetek már -
Csak rövid ideig beszélhetek hozzá,
találkozásaink,
hogyan fakuljanak, nem érdemes.*

*Félbe feledett visszaihatatlanság
elszórt mozdulat után, és
visszaszívott csorduló szavak, együtt.
Nem hibák - felednivalók?*

*Ami meg fog történni:
egyetlen percben jönni tisztába
örömmel - lehetetlennel.
Belefoglalni az oldódást - visszaoldani magunkba.*

1998. 12

Tudatstrázsa

*Elég,
ezt majd talán holnapra.
Határozottan így gondolom,
még egy széles mosoly,
és végig fogok menni az utcán, haza.
Ugyanazok a léptek, a mozdulat,
határozottan tudom, ez így jó.
Ma nem fogom előszedni, és
rendezgetni sem. - Így
gondolkodhatnak is rajta,
mi ez.
A mai kihívás végére
életképes maradok, tetszik vagy nem;
nem engedem a sötét lényeket, hogy hasson.*

1998. 11.

Keverés

*Aztán most látom csak
Maga keverte ki az egészet
Színskálája tudatos volt
Palettáját válogatva
Ma is látom, ahogy ott ül
Szoba-folyóparton szőve
Nekem mára idegen és
Már megtévedt micsodáit
Fonala hirtelen lett szintelen
Nem hiszem, hogy magyarázni tudnám,
Ami messze került már nem érzem
Se ilyennek, se olyannak
Mindenesetre jól megkavartad!
Aztán meg vonásokat másfele
Ide egy plecsni... csak még azt
Elképzelni, hogy milyen volt
Egyszer leírhatnád mondjuk
Nem kell sok, csak néha tudjam,
Ha keverni akarok
El is butultam.*

1997. 12.

Gránitz Melinda

(1993-97)

Ne légy szomorú

*Látom, hogy sírsz s nem nevensz,
De most már feledd a bűt, itt vagyok veled.
Nem hagylak el soha, fogom a kezéd.
Felajánlom az egész életem neked.*

*Az élet szép és jó, én mégis neked adom.
Cserébe téged s az életedet kapom.
Ha nem kell az enyém, én akkor is nálad hagyom,
És azt se bánom, ha belepi por és korom.*

Neked adom

*Vedd el a szívem, neked adom
S úgy érzel majd, mint én akarom.
Azt érzed majd, amit én érzek
S úgy szeretsz, ahogy én téged.*

*Ha nem kell a szívem, akkor is a tied,
mert egyebem sincs, csak ezt adhatom neked,
S ha rám nézel majd, tudd,
hogy valahol valaki szív nélkül is szeret.*

Tóth Roland

(1993-97)

A túlvilág

*Meghalsz majd, de mondd, miért?
Mindenért? A semmiért!
Rövid az élet, örök a halál.
Követ a kaszás, s tudom, megtalál.*

*Szenvedés a lét, az elmúlás gyönyör.
A túlvilág kecsegtet, míg az élet gyötör.
Nincs esélyem, nincs választás.
Nincs reményem, nincs maradás.*

*El kell mennem, de nem bánom.
E föld nem az én világom.*

Nuszpl Judit Ágnes

(1993-97)

Lélek

*A lelkem az örök,
azt nem bánthatod.
Ölj meg és élessz újra,
szedj szét kis darabokra.
A lelkem az enyém,
meg nem kapod.
Hiába kapkods,
hiába akarod.*

*Szeress és gyűlölj,
a szívem a tiéd.
De halálommal együtt
a szívem is elvész.
A lelkem az örök,
bárhogy is erőlködsz,
össze sose töröd.
Azt nem bánthatod ...*

Dunaújváros, 1995. március 15.

Halhatatlan szerelem

*Tegyél tönkre!
Alázz meg!
Verjél agyon!
De ne hagyj el,
mert úgysem hagyom.
Nem értem meg,
hogy miért nem szeretsz,
mert ezt sugározza mindkét szemed.
Hiába alázol,
versz meg,
teszel tönkre,
a szerelem irántad megmarad örökre!*

Dunaújváros, 1999. március 15.

Oros Brigitta

(1994-98)

Levél

*Egy levél, mely megváltoztatja életed,
Egy papír, melytől a boldogságból rossz kedved lesz.
Pár sor, mely szemeidből könnyeket fakaszt,
Egy boríték, melyben megformáztad búcsúszavaidat.*

*Egy búcsúlevél, melyben benne van életed,
Pár sor csupán, mely enyhíti szerelmed.
Egy üzenet, melytől hirtelen elsápadsz.
Egy üzenet, melybe lassacskán behalsz.*

Bizonytalan

*Állok az ablak előtt,
Nézek a nagy világba.
Bizonytalanoknak tűnök,
Mert választ nem találtam.*

*Bizonytalanoknak tűnök,
Hisz kétkedni hagytál,
Egyedül maradtam,
Választ te sem adtál.*

*Kérlek annyit mondj csak,
Igaz az, hogy szeretsz,
S hűséges leszel,
S engem el nem feledsz.*

Gyulaházi Szilvia

(1994-98)

Az emberek

*Az utcán sétálok,
S embereket látok.
Emberek azok
Vagy valami mások?*

*Az egyik csúnyát mond,
A másik megsértődik,
A harmadik fellök,
S nem érdekli semmi.*

*Nem ezért születtünk
Erre a világra,
Hanem azért, hogy jók
Legyünk s vidámak.*

*Az élet ajándék,
Amit azért kaptunk,
Hogy szebbé s jobbá tegyük
A mi kis világunk.*

Ha én lennék a...

*Ha én lennék a Nap,
Világot adnék a
Világtalannak.*

*Ha én lennék a Hold,
Altatót dúdolnék
Minden kis árvának.*

*Ha én lennék a Felhő,
Havaznék sok-sok-sok
Gyermek örömére.
Ha én lennék az Eső,
Áztatnám a szomjas
Búzamezőt.*

*De én ember vagyok,
S nincsen semmi kincsem.
Mit adhatnék hát:
Csak a szeretetem.*

Gombszemű kislecskék

*Itt vagytok most újra,
S szárnyaltok ujjongva.
Hozzátok a tavaszt,
s a mézillatú nyarat,
A boldogság szelét
Gombszemű kislecskék.*

*Hol titeket látnak,
Ott vidámság árad.
Röpültök sebesen
Át vízen s hegyeken
Hogy fészket rakjatok,
Sarat tapaszatok.*

*Milyen jó is nektek,
Hisz' szabadon éltek.
Tietek a szivárvány,
Szárazföld s az óceán,
Kék égen a csillagok,
S kristályszerű patakok.*

Baksa Betty : Nézz rám, úgy ...

Medúza vagyok...

*Medúza vagyok
testem csak egy hártya
a világ
s a tiszta igazság közt.
Lebegek a tér és az idő
különös kapcsolatában,
de tudom, e rendszerben
nincs helyem.
Csak a testem akadályoz,
hogy kiszabaduljak
e fullasztó közegből.*

*Medúza vagyok,
s lebegek a tér és az idő
poshadt tengerében.*

Barta Zoltán

(1994-98)

Ember

Ember!

Mit jelent e szó?

*Életet, halált egyaránt osztó
lény. Sötétség és fény?*

Ezek vagyunk mi emberek?

*Mint a vérszagra ébredt horda,
kik viaskodva rárohannak a húscsapatokra
s törve előre a sorba, erejét használva,
hogy a nagyobb darabot elérje, s ha kell társát
is megölje.*

Ezek vagyunk mi emberek

*Mint mikor gyermek néz tört tükörbe
S arcát nem lelve,
rémülten néz körbe, s elvész ő is
az időbe.*

Ezek vagyunk mi, emberek!

*S olykor, mint lepke
tör fel a fellegekbe,
hogy megvalósítsa álmát,
s elérje vágyát
s a csúcson letelepszik,*

*gyilkos madárrá növekszik,
s elpusztítja azokat kik felelevenítik
neki a múltat.*

Ezek vagyunk mi emberek!

*Mint füstbe burkolt sámán,
ki őseit kéri,
énekét zengi a pusztán át, hívja, idézi,
de őket nem leli,
hisz a múltat visszahozni már nem lehet.*

Ezek vagyunk mi emberek

*Kik sokszor keresve szerelmet,
igazi békés életet,
de társban csak ördögöt találunk
ki éles karmokkal csapkodja arcunk
s mi kacagó, véres ajakkal
utolsó csókért könnyörgünk.
Szép szavakkal.*

Ez vagy te ember!

*A természet csodája
Az emlősök királya,
ki saját faját is megöli,
mert a fehértől elütő
színt gyűlöli*

Élj hát ember!

*De ne mocsokban, koszban
Óvd a jövődet, de ne fegyverrel,
hanem a tudás erejével.*

Az adomány

*Nem akarom elveszíteni az adományt,
mit Isten egy éjjelen adott át.*

*Előtte néma halottként bolyongtam,
de mikor az első szavakat a
fehér papírra véstem, egy
új világot megnyitottam.*

*Ifjú voltam, egyszerű és lázadó.
Rímes mondatokat ordító.*

*De rájöttem, hogy a rózsza
virágzása szebb ha illatot is ad.
S az angyalok mosolyát,
testem tükrözi az arcodon át,
melyen talán feszül az értés portréja,
S agyadat szavaim mélyen felszántja,
s a szívedet hirtelen megdobbantja
vagy olykor füled a fájdalom énekét meghallja,
s szemed a bennem fürdő pengét meglátja.*

Szögekkel

*Szögekkel átszúrt szempillák
precíz halálról árulkodnak.
Tenyérbemászó mosolyok
lassú nyugodtsággal felkoncolnak.*

*Vért szór a nyári melegben
álló fák árnyéka
S beszipant a táncoló
aszfaldémonok ágyéka.*

*Elnyel a valóság
s megnyílik álomország kapuja,
hol halál és élet násza
az égő könnyek szép arca.*

*Lebegő gondolatok vágják át
a tengerkék eget,
hogy kiszabadítsák a
nagy felhőkbe bújt szellemet.*

Hum József

(1994-98)

Árulás

*Az árulást nem tűröm.
Ki áruló, bűnhődjön!
Az csak az ő baja,
Ha azt sem tudja,
Mit veszít, ha haragba,
Sőt gyűlöletbe kergeti szívem.
Kőkemény a hitem,
Nem csak hiszem, tudom,
Bosszúm nem ostoba,
S nincs is hiába,
Majd értelmét elnyeri,
Mert elveszti
Segítő kezemet,
S terem még oly helyzetet,
Hogy visszasírja lelkemet.*

*Nem bánt, hogy nem szeret,
Hisz nem szerettem , bevallom.
De az árulást el nem viselem.
Hogy a villám csapná agyon!
Ha játszik veled valaki,
Játsz te is vele!
De ha megnyíltam neki,
Mocskos a lelke,
Ha a szemembe képes hazudni.
Az árulást nem tűröm.
Ki áruló, bűnhődjön!*

Magyar

Magyarok vagyunk. Mondjuk mi.

De kérdezem én: ki az,

Ki kérdésemre választ ad.

Ki az, ki élte,

Életével védte a Hont?

Kiált az eszme, követi a szív.

Egyként szól a Nemzet; a Szabadság hív!

Országunk emeli fejét, követi a test,

Nincs ember a Honban, ki lenne most rest

Feláldozni éltét, ontani vérét,

Ha kell, de inkább az ellenségét.

Mit is beszélek, hisz nincs is ember az országban,

Nincs itt ember, csak Magyar van.

Most madár dalol, szellő játszik tölgyfaerdő mélyén,

Hol majd az ütközet végén

Túlélők gázolnak keresztül halottak vérén.

Oly rég volt, mikor ellenséggel küzdöttünk a végen,

S most újra kard csörren, fegyver dörren.

Füst száll a tájra, s eltakarja a szépet,

De megmutatja, hogy ér véget az élet.

Nemrég paripád nyergében harcoltál,

De az eltűnt alólad.

Golyó süvít el arcodnál,

Szinte már halott vagy.

Újabb lövés dördül,

Megszédülsz, s lebuksz a földre,

De mielőtt lehunynád szemeid örökre,

Megint döfést érzel

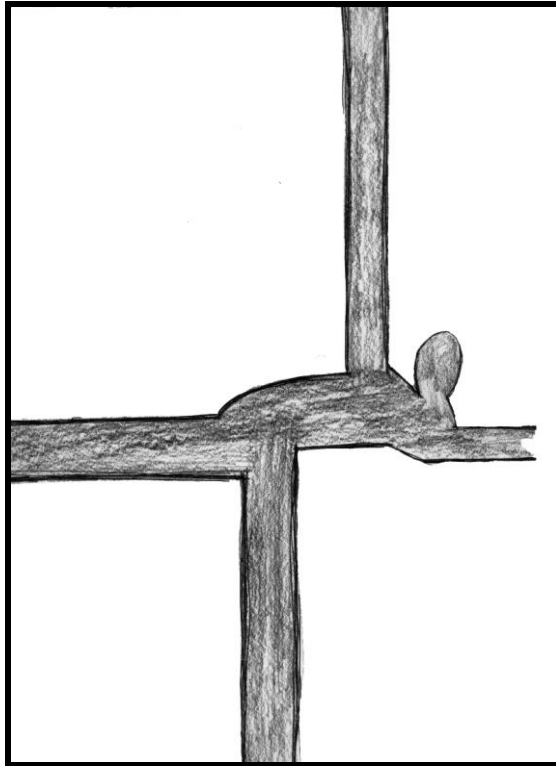
A szívedben kétszer.

1998. március 15.

Unalom

*Halványkék űr tátong a város közepén,
Fölösleges jégcsapok lógnak szívem peremén.
Kalitkában vagyok és mégis szabadon,
A város fölött szállok némán és vakon
Nézem, hogy fontos emberek odalent elvannak,
A város menti földeken a parasztok aratnak,
Odalent boldog vagy szomorú mindenki,
Senki sem különleges,
Csak aki repül, az a fölösleges.
S mégis. Felhőről felhőre szállok,
és azon tűnődöm:
Bárcsak lenne dolgom odalent a Földön.*

(Tóth Bálint)

Molnár Andrea

(1995-1999)

Egy porszem a világmindenségben

*Csak egy porszem
A világmindenségben
Én vagyok
Csak egy villanás
Az én életem
De számít:
Ember vagyok.*

*Reggel felkel a Nap
Este pedig a Hold
Fényesen ragyognak a csillagok
Látom
A saját életem
Hirtelen végigpereg előttem.*

*Nézz hát magadba:
Mit tettél
Egy porszem
A világmindenségben...*

*Csak egy porszem
A világmindenségben
Én vagyok
Csak egy villanás
Az én életem
De számít:
Hisz' ember vagyok.*

Bízz önmagadban!

*Van úgy, hogy lankad a kedved
És nincsen semmi más
Ami bizalmat adna.
Ilyenkor gondolkozz tovább.
Mi adhat erőt
Hogy folytasd, folytasd tovább.
Bízz önmagadban:
Ez a legfontosabb.
Ha bízol önmagadban
Bármit el tudsz érni.
Van úgy, hogy rossz napod van
És minden erőd elhagy
Nincs melletted senki
Gondolkozz csak!
Mi dobhat fel,
Hogy újra boldog és boldog legyél.
És ha tényleg hiszel önmagadban
Akkor minden vágyad teljesülhet
Nincsen előtted akadály
Te mindent legyőzöl,
Ami az utadba áll.
Miért nem bízol önmagadban?
Hát nem ez a legfontosabb?
Ha te nem bízol meg magadban
Én hogy bízzak meg benned...?*

Baksa Betty

(1995-99)

Addig örülj...

*Addig örülj, amíg gyerekszemmel látsz.
Addig vagy boldog, amíg gyermekúton jársz!
A felnőttek világa kegyetlen és sötét.
Nincsenek benne álomba ringató mesék.*

*Dolgozol, dolgozol végkimerülésig
Fáradt vagy, s dolgoznod kell mégis.
Rohanó világ, karikás szemek,
Sajgó tagok, remegő kezek.*

*Addig örülj, amíg játék az élet.
Amíg a vigyázó szemek megvédenek.
Később nem lesz senki a hátad mögött,
Vagy ha mégis, ostort csattogtat a vállad fölött.*

Rügyfakadás

*Még új zsenge a rügyfedte ág.
A bimbóból most pattant virág.
Habár még csak ifjú tavasz van,
A napban a nyár melege lobban.*

*A tél is még éppencsak elmúlt.
A fák lombja épphogy megújult.
A szél mégis nyári meleget hoz.
Szoktatom magam a sugarakhoz.*

*Az égbolt vidám kékbe borult.
A sötét felhők hada elvonult.
Madárhang csiklandozza fülem.
A fűszálak is táncolnak velem.*

Édes álmok

*Álmodtam veled tegnap éjjel,
Kéz a kézben sétáltunk az éjben.
Majd átöleltél, és azt suttogtad csendben:
"Látom a ma éjszakát mélyen a szemedben."*

*Magadhoz húztál, és éreztem a csókod,
Sajnos ez a kép hirtelen feloszlott.
De mikor kinyitottam szemem, láttam arcodat,
S magamon éreztem meleg mosolyodat.*

*Most is itt lebeg előttem az arcod,
A fülemben cseng simogató hangod.
Úgy érzem, közel vagy, egészen közel,
Pedig messze jársz, s karod tán mást ölel.*

*Nem vagyok szomorú, sem pedig levert.
Elfogadom, hogy tán mást szeret.
Esténként ezután eljössz hozzám, érzem,
És sétálgatunk újra kéz a kézben.*

Mosolyom mögött

*Mosolyom mögött egy titok rejtőzik.
A jövőm, a további életem titka.
Most már tudom, hova tartok,
És nem fordulok balgán vissza.*

*Hogy megszülessek, tennem kellett érte.
Ösztönösen, de munkával jöttem világra.
Most is tennem kell valamit érte,
Hogy életemnek értelme legyen valahára.*

*A célt úgy érzem, megeltem végre.
Már nem keresem a ködös messzeségbe.
S a titkot mosolyom rejti el mélyen
A szívem, a lelkem boldog rejtekében.*

1998. október 9.

(Baksa Betty)

Szerелеm mindenütt

*Előttem a nyitott könyv.
Lapjain édes a szerelem.
Falom a mámoros sorokat,
És te most sem vagy velem.*

*Napra nap, éjre éj jön,
S én számolom az órákat.
Még egy, még egy, és újra.
Isten újra meg újra halogat.*

*És szerelem dúl mindenütt.
Az utcán, a könyvek lapjain,
A filmekben, a zenében,
A hűsítő víz csobbanásain.*

*S te még mindig messze vagy.
Messze vagy nappal, éjjel.
Én meg várok, egyre hevesebb,
Türelmetlenebb szenvedéllyel.*

*Reggelre az ágy feldúlt.
Nincsen nyugodt álmom benne.
A szoba is kócos, rendetlen,
Mintha évek óta elhagyott lenne.*

*És szerelem dúl mindenütt.
Vagy csak az én fejemben?
Fekszem a szőnyegen,
És látlak, ha lehunyom szemem.*

1998. augusztus 4.

Baksa Betty

Mulandóság

*Mulandóak vagyunk,
Mint ez a hervadt virág az asztalon.
Az érzéseink is mulandóak,
Lehet, hogy meggyűlöllek egy napon.*

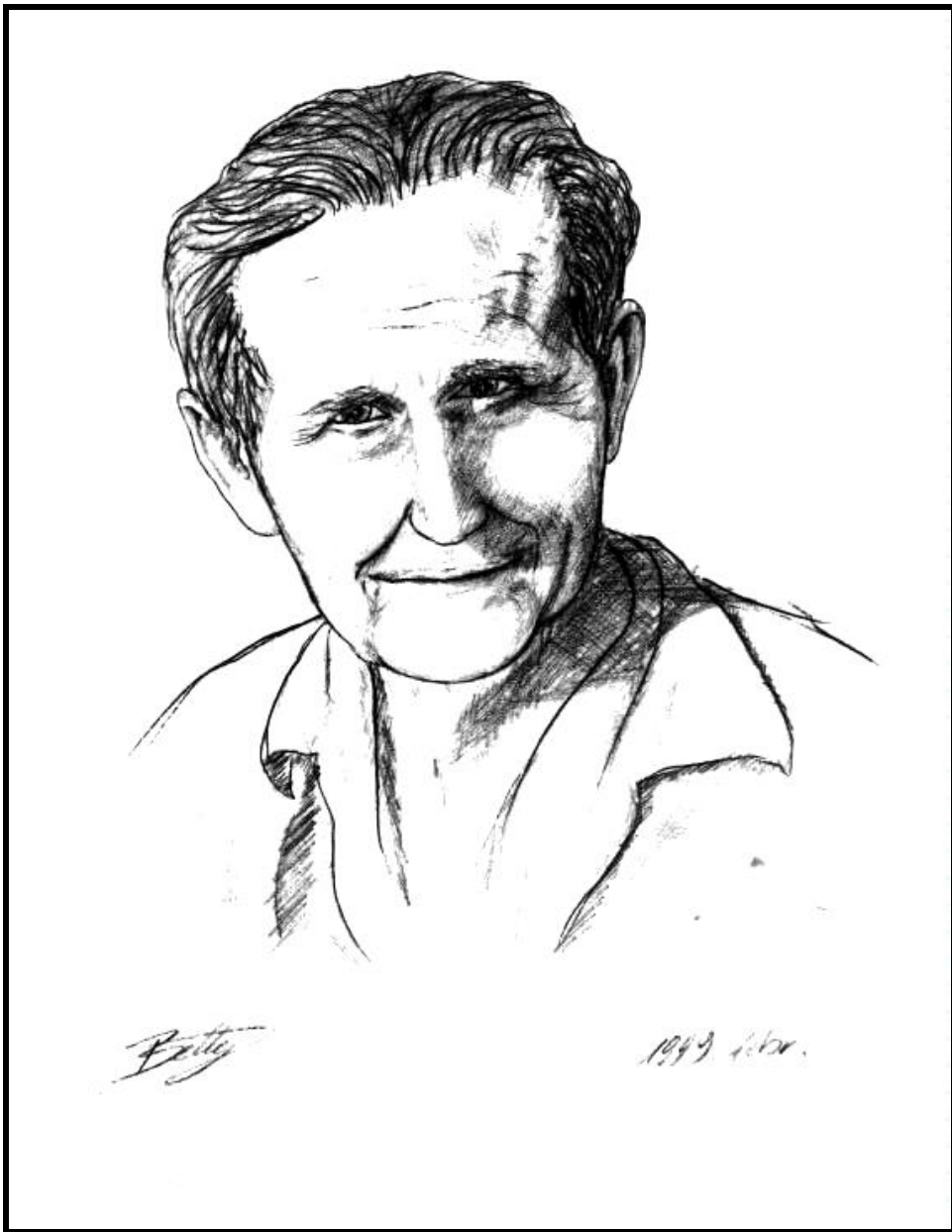
*Mulandó a szél is,
Bár mindig feltámad újra,
Mint előkotort emlékeink,
Mik szintén visszatérnek mindig a múltba.*

*Én is mulandó vagyok,
Mint a kisherceg tűzpiros rózsája.
S mulandó vagy te is,
Szívem egyetlen szerelmes álma.*

*Mulandó a réten
Az ezernyi, tarkálló vadvirág,
S mulandó a fényben
A napsugaras, aranyló csillogás.*

*Mulandóak vagyunk.
Mi élők, s ti élettelenek,
Hisz részei vagyunk
Egy mulandó világegyetemnek.*

1998. június 17.

Baksa Betty